

د سموئیل دوہم کتاب

پیژندگلو

د دوہم سموئیل کتاب کبني د حضرت داؤد عليه السلام د بادشاهی جوړپدل، غورزېدل او د بيا بحال کېدلو ذکر شوے دے. کله چې حضرت داؤد عليه السلام مُلک قبضه کوی او يهوديانو سره يوځای کيږی، نو مونږ په هغه کبني د خُدای پاک سره وفاداری، فکرمندی، ایمانداری او پايگيرنه وینو. اګر چې خُدای پاک حضرت داؤد عليه السلام له پيرې کامیابی ورکړې وې خو د اورپاه خلاف او د بت سبع سره د گناه نه پس هغه، د هغه بادشاهی او د هغه د خاندان په مسئلو کبني راګېر شول. د هغه زوی ابی سلوم د هغه خلاف سخت بغاوت وکړو. نو حضرت داؤد عليه السلام چې د خُدای پاک زړه ته ډېر نزدې وو، او هغه یو توبه ګار او دُعاګو انسان وو. د زبور زیاته حصه هغه په خپله لیکلی ده. په اوؤم باب کبني چې خُدای پاک د حضرت داؤد عليه السلام سره کوم لوظ وکړو چې، ته به همپشه په بچو کبني پټ یې او ستا بادشاهی به همپشه دپاره قائمه ساتم، ستا بادشاهت به هيڅکله نه ختمیږی نو دغه شان د خُدای پاک دا لوظ د حضرت عیسی مسیح دُنیا ته د راتلو سره پوره شو. د حفظ کولو دپاره ۲۲:۷ آیت ”مالکه خُدایه پاکه، ته څومره لوی یې، ستا په شان بل هيڅ څوک هم نشته، مونږ ته همپشه دا پته ده چې صرف ته خُدای پاک یې.“

د حضرت داؤد د ساؤل د مرگ نه خبرېدل

۱) د ساؤل د مرگ نه پس چې داؤد په عماليقيانو فتح وموندله نو راغلو او دوه ورځې په صِقلاج کښې ایسار شو.

۲) په درېمه ورځ د ساؤل د کښمپ نه یو زلمه راوړسېدو.

د دې دپاره چې خپل غم څرگند کړی، هغه خپلې جامې

شلولې وې او په سر یې خاورې اچولې وې. کله چې هغه

داؤد له راغلو نو د عزت نه ټیټ شو او پرمخې په زمکه

پرېوتو. ۳) داؤد ترې نه تپوس وکړو، "ته د کوم ځای نه

راغلی یې؟" هغه ورته ووئیل، "زه د بنی اسرائیلو د کښمپ نه

راتښتېدلې یم." ۴) داؤد ورته وفرمائیل، "ما ته ووايه چې

څه شوی دی." هغه جواب ورکړو، "زمونږ فوجیان د جنگ

نه راتښتېدلی دی او زمونږ پېر سړی وژلې شوی دی. ساؤل

او د هغه زوی یونتن هم وژلې شوی دی." ۵) داؤد ترې نه

تپوس وکړو، "تا ته څه پته ده چې ساؤل او یونتن مړه شوی

دی؟" ۶) هغه جواب ورکړو، "د جلبوعه په غره باندې

داسې وشول او ما ولیدل چې ساؤل په خپله نېزه باندې تکیه

لگولې وه او د دشمن جنگی گایې او په آسونو سواره

فوجیان ورنزدې کېدل. ۷) بیا هغه راوگرځېدو او زه یې

ولیدم او را وې غوښتم. ما ورته ووئیل چې زه حاضر یم.

۸) هغه زما نه تپوس وکړو چې ته څوک یې، نو ما ورته

ووئیل چې زه د عماليقی قبیلې یم. ۹) بیا هغه ووئیل چې

دلته راشه او ما ووژنه. ځکه چې زما ځنکدن دې خو زه تر

اوسه پورې ژوندې یم. ۱۰) نو زه هغه له ورغلم او ومې

وژلو، ځکه چې ما ته پته وه چې څنگه وغورزیږی نو هغه به

مړ شوی. بیا ما د هغه د سر نه تاج او د هغه د لاس نه بنگرې

واخستلو او صاحبہ، تا له مې راوړل. (۱۱) داؤد د غم نه خپلې جامې وشلولې او د هغه ټولو سپرو هم دغه شان وکړل. (۱۲) هغوی په غم غمژن شول او تر ماښامه پورې یې د ساؤل، یونتن او بنی اسرائیلو دپاره روژه ونيوله کوم چې د مالک خدای د لښکر خلق وو، ځکه چې دا خلق په جنگ کښې مړه شوی وو. (۱۳) داؤد د هغه زلمی نه تپوس وکړو کوم چې هغه له دا خبر راوړې وو چې، ”تۀ د کوم خای یې؟“ هغه ورته ووئیل، ”زه یو عمالیقې مسافر یم، خو زه ستا په ملک کښې اوسېرم.“ (۱۴) داؤد ترې نه تپوس وکړو، ”تا دا جرأت څنگه وکړو چې د مالک خدای خوښ کړې شوې بادشاه دې ووژلو؟“ (۱۵) بیا داؤد خپل یو سپرې راوغوښتلو او ورته یې ووئیل، ”هغه ووژنه.“ نو هغه سپرې عمالیقې ووھلو او هغه په ټکی مړ شو، (۱۶) او داؤد هغه عمالیقی ته وفرمائیل، ”خون دې د خپلې غاړې دے. تا په خپله د ځان سره دا بد وکړل چې تا دا خبره وکړه چې تا د مالک خدای خوښ کړې شوې بادشاه ووژلو.“

د حضرت داؤد د ساؤل او د یونتن دپاره د غم

سندرہ وئیل

(۱۷) داؤد د ساؤل او د هغه زوی یونتن دپاره دا د غم سندرہ ووئیله، (۱۸) او حکم یې وکړو چې دا د یهوداه خلقو ته وښودلې شی. هغه په دې باندې د لیندې سندرې نوم کېښودو، دا د یاشر په کتاب کښې لیکلې شوې ده: (۱۹) ”په غرونو باندې د بنی اسرائیلو عزتمند خلق مړه شوی دی. زمونږ تکره فوجیان غورزېدلی دی. (۲۰) په جات کښې دا

إعلان مة كوه او د اسقلون په كوڅو كښې هم دا إعلان مة كوه. د فلسطينو ښځې مة خوشحالوه، د غېرو قومونو لويه مة خوشحالوه. (۲۱) د جلبوعه په غرونو باندې دې پرځه او باران نه ورپېرې، د دې ځای پتې دې همېشه شنې وي. ځكه چې د تكړه كسانو پالونه هلته په بې عزتۍ كښې پراته دي، د ساؤل پال دې نور د تېلو سره نه شي ځلولې. (۲۲) د يونتن لينده د مرگ وه، د ساؤل توره بې رحمه وه، طاقتور يې غورزول او دشمن يې وژلو. (۲۳) ساؤل او يونتن ډېر ښه او خواږه وو، په ژوند كښې هم يو ځای او په مرگ كښې هم يو ځای، د باز نه تېز وو او د زمره نه تكړه وو. (۲۴) د بنې اسرائيل ښځې د ساؤل دپاره د غم ژړا كوي. هغه تا ته سرې ښې جامې درواغوستلې او په كالو او سرو زرو يې ښائسته كړې. (۲۵) تكړه فوجيان غورزېدلي دي، هغوى په جنگ كښې وژلې شوي دي. يونتن په غرونو كښې مړ پروت دى. (۲۶) زما وروره يونتنه، زه ستا په غم غمژن يم، ته په ما باندې څومره گران وې. ستا مينه زما دپاره څومره ښه وه، د ښځو د مينې نه هم ښه وه. (۲۷) تكړه فوجيان غورزېدلي دي، د هغوى وسلې تباه شوې دي.

د حضرت داؤد د يهوداه بادشاه جوړېدل

۲ (۱) د دې نه پس، داؤد د مالک خدای نه تپوس وکړو، “زه لار شم څه چې د يهوداه يو ښار قبضه کړم؟” مالک خدای ورته وفرمائيل، “او، لار شه.” داؤد ترې نه تپوس وکړو، “کوم يو قبضه کړم؟” مالک خدای ورته وفرمائيل،

”حبرون.“ ﴿٢﴾ نو داؤد حبرون ته لاږو، خپلې دوه بنځې يې هم د ځان سره بوتلې، اخينوعم چې د يزرعيل وه او ابى جيل چې د نابال کونډه وه، چې هغه د کرمل وو. ﴿٣﴾ هغه خپل سړى او د هغوى خاندان هم د ځان سره بوتل او د حبرون نه گېرچاپېره په بنارونو کښې دېره شول. ﴿٤﴾ بيا د يهوداه سړى حبرون ته راغلل او داؤد يې د يهوداه د بادشاه په توگه مقرر کړو. کله چې داؤد خبر شو چې په جلعاد کښې د يبيس خلقو ساؤل بنخ کړې دې، ﴿٥﴾ هغه هلته يو څو سړى د دې پېغام سره ولېږل، ”مالک خدائ دې تا له برکت درکړى ځکه چې تا خپل بادشاه ته وفادارى بنودلې ده چې هغه دې بنخ کړې دې. ﴿٦﴾ نو مالک خدائ دې په تا مهربانه شى او تا ته دې خپله وفادارى وښائى. تا چې څه کړى دى نو د هغې په وجه به زه هم تا سره ښه سلوک وکړم. ﴿٧﴾ تکړه او بهادر شه. ستاسو بادشاه ساؤل مړ دې او د يهوداه خلقو زه د بادشاه په توگه مقرر کړې يم.“

د اشبوست د بنى اسرائيلو بادشاه جوړېدل

﴿٨﴾ خو د ساؤل د لښکر مشر د نير زوى ابنير د ساؤل د زوى اشبوست سره تښتېدلې وو او محنايم ته د اردن نه پورې وتې وو. ﴿٩﴾ هلته ابنير اشبوست د دې علاقه بادشاه جوړ کړو يعنې د جلعاد، آشر، يزرعيل، افرائيم او بنيامين او په حقيقت کښې د ټول اسرائيل بادشاه يې جوړ کړو. ﴿١٠﴾ هغه د څلوېښتو کالو وو چې هغه د اسرائيل بادشاه جوړ شو او دوه کاله يې بادشاهى وکړه. خو د يهوداه قبيلې خلق د داؤد وفادار وو، ﴿١١﴾ او هغه په يهوداه باندې په حبرون کښې

اووه کاله او شپږ مياشتې بادشاهي وکړه.

د بنی اسرائیل او د یهوداه په مینځ کېنې جنگ

۱۲) ابنیر او د اشبوست آفسران د محنايم نه د جبعون ښار ته لاړل. ۱۳) یوآب چې د هغه مور ضرویاه وه او د داؤد نور آفسران د هغوی سره د پنډ سره ملاو شول، چرته چې هغوی ټول کېنېناستل، یوه ډله د پنډ په یو طرف او بله ډله د پنډ په بل طرف ناسته وه. ۱۴) ابنیر یوآب ته ووئیل، ”راځئ چې د دواړو طرفونو نه یو څو زلمی واخلو چې دوی په خپلو کېنې زمونږ په وړاندې لاس په لاس جنگ وکړی.“ یوآب ورته ووئیل، ”بلکل ټیک ده.“ ۱۵) نو دولسو سړو چې کومو د اشبوست او د بنیامین د قبیلې نمائندگی کوله، د داؤد دولسو سړو سره لاس په لاس جنگ وکړو. ۱۶) هر یو سړی خپل مخالف د سر وپښتو نه ونيولو او په خپل مخالف سړی کېنې یې توره دننه کړه، نو داسې څلیریشته واړه په یو ځای وغورزېدل او مړه شول. نو په جبعون کېنې هغه ځای د ”تورو مېدان“ په نوم یادېږی. ۱۷) بیا سخت جنگ شروع شو او ابنیر او بنی اسرائیلو د داؤد د سړو نه شکست وخوړو. ۱۸) د ضرویاه درې زامن هلته وو، یوآب، ابیشی او عساهیل. عساهیل د ځنگلی هوسی په شان تېزه منډه وهله شوه، ۱۹) هغه په ابنیر پسې روان شو او سیدها یې په هغه پسې منډې وهلې. ۲۰) ابنیر چې په شا وکتل نو وې وئیل، ”عساهیله، دا ته یې؟“ هغه جواب ورکړو، ”آو، دا زه یم.“ ۲۱) ابنیر ورته ووئیل، ”ما پسې مه راځه. په یو بل فوجی پسې منډه کړه او چې د هغه سره څه وی هغه ترې نه واخله.“ خو

عساهيل وريسي روان وو. (۲۲) ابنير يو خُل بيا هغه ته ووييل،

”ما پسي مه راءه. ته ما دي ته ولي مجبوروي چي دي

وژنم؟ زه به ستا ورور يواب ته څنگه مخامخ كېرم؟“ (۲۳) خو

عساهيل نه منع كېدو، نو ابنير د خپلي نېزي د بېخ سره هغه په

خپته داسي وهلو چي نېزه د هغه نه شاته ووتله. عساهيل په

زمكه وغورزېدو او په ټكي مړ شو او چي هر څوك هغه خائي

ته راتلل چي چرته هغه پروت وو نو هلته ايسارېدل او

ودرېدل. (۲۴) خو يواب او ابيشې په ابنير پسي روان شول او

نمريپواتو په وخت هغوي د امه غره ته ورسېدل، كوم چي د

جبعون صحرا په لاره د جياح نمرخاته طرف ته دي. (۲۵) د

بنيامين د قبيلي خلق يو خُل بيا د ابنير نه راتاو شول او د يو

غره په سر باندې ودرېدل. (۲۶) ابنير يواب راوغوښتو او ورته

پي ووييل، ”مونږ به د تل دپاره جنگ كوو څه؟ تا ته پته نه

لگي څه چي د دي انجام به پېر خراب وي؟ مونږ ستاسو

اسرائيلي وروڼه يو. خو هغه وخت به كله وي چي ته خپلو

سرو له حكم وركړي چي په مونږ پسي نه راي؟“ (۲۷) يواب

ورته ووييل، ”زه په ژوندي خدائي پاك قسم خورم، كه تا

خبري نه وي كړي نو زما سړي به تر سبا سحره پوري په تا

پسي درتلي.“ (۲۸) بيا يواب خپلو سرو ته بيگل د نښي په

توگه وغږولو چي هغوي نور په بني اسرائيلو پسي نه ځي، نو

داسي جنگ بس شو. (۲۹) ابنير او د هغه سرو په هغه ټوله

شپه د اردن په مېدان كښي مزل وكړو، هغوي د اردن سيند نه

پوري وتل او په وريسي ټول سحر مزل كولو نه پس، هغوي

واپس محنايم ته ورسېدل. (۳۰) كله چي يواب په هغوي پسي

نور نه تلو، هغه خپل ټول سړي راغونډ كړل او پته ورته

ولگېده چي د عساهيل نه علاوه، نولس كسان غېب وو. (۳۱)

خو د داؤد سر و د بنيامين قبيلې د ابنير درې سوه شپېته
 سرې وژلې وؤ. ﴿٣٢﴾ يوآب او د هغه سر و د عساهيل لاش
 واخستلو او په بيت لحم كښې د خپل خاندان په قبر كښې يې
 بنخ كړو. بيا هغوى ټوله شپه مزل وكړو او سحر وختى
 حبرون ته واپس ورسېدل.

٣ ﴿١﴾ كومو فوجيانو چې د ساؤل د خاندان ملگرتيا كوله
 او چا چې د داؤد ملگرتيا كوله د هغوى په مينځ كښې تر
 ډېرې مودې پورې جنگ جارى وو. داؤد چې څومره زيات
 تكړه كېدو نو مخالفين يې دومره كمزورى كېدل.

د داؤد زامن

﴿٢﴾ په حبرون كښې د داؤد دا زامن پېدا شول: د هغه مشر
 زوى امنون وو، چې د هغه مور د يزرعيل اخينوعم وه، ﴿٣﴾ د
 هغه دوېم زوى كليات وو، د هغه مور ابى جيل د كرمل د نابال
 كونډه وه، درېم زوى يې ابى سلوم وو، د هغه مور معكه د
 جسور بادشاه تلمى لور وه، ﴿٤﴾ څلورم ادونيا وه چې د
 هغه مور حجيت وه، پينځم سفطياه وو، چې د هغه مور
 ابيطال وه، ﴿٥﴾ شپږم زوى يې اترعام وو چې د هغه مور
 عجله وه. د هغه دا ټول زامن په حبرون كښې پېدا شوى وؤ.

د ابنير د حضرت داؤد سره ملگرتيا كول

﴿٦﴾ كله چې د داؤد د فوجيانو او د هغه فوجيانو په مينځ
 كښې جنگ جارى وو كومو چې د ساؤل د خاندان ملگرتيا

کوله، نو ابنیر د ساؤل ملگرو کبني نور هم زيات تکړه کېدو.

۷) يوه ورغ د ساؤل زوی اشبوست په ابنیر الزام ولگولو

چې ته د ساؤل د وينځې د آيه د لور رصنخ سره ځملي. ۸)

په دې باندې ابنیر سخت غصه شو. هغه ووئيل، ”ستا خيال دا دې څه چې زه به د ساؤل سره بې وفائي وکړم؟ ستا خيال

دا دې چې زه د يهوداه سپی يم؟ زه د شروع نه ستا د پلار

ساؤل، د هغه وروڼو او د هغه د دوستانو وفادار يم او ما ته د

داؤد د شکست نه بچ کړی يې، خو نن ته په ما کبني د يوې

بنځې په حقله غلطی لټوي. ۹-۱۰) مالک خدای د داؤد

سره لوظ وکړو چې هغه به د ساؤل او د هغه د اولاد نه

بادشاهی واخلي او داؤد به د بنی اسرائیلو او د يهوداه دواړو

قبیلو بادشاه جوړ کړی، هغه به د ملک د يو سر نه تر بل سر

پورې بادشاه وی. نو مالک خدای دې ما ووهی که ما دا

خبره رښتیا نه کړه. ۱۱) اشبوست د ابنیر نه سخت یرېدو

او يوه خبره يې هم نه شوه کولې. ۱۲) ابنیر داؤد له پېغام

وړونکی ورولبړل، چې هغه په هغه وخت کبني په حبرون

کبني وو، چې داسې ورته ووائی، ”په دې ملک به څوک

بادشاهی کوی؟ زما سره يو تړون وکړه او زه به ستا مدد

وکړم چې ټول بنی اسرائیلیان په بادشاه جوړېدو کبني ستا

ملگرتیا وکړی. ۱۳) داؤد ورته وفرمائيل، ”ټيک ده. زه به تا

سره په يو شرط باندې تړون وکړم. کله چې ته ما سره

ملاوېدو له راځي نو ته به ما له خامخا د ساؤل لور ميکل

راولې. ۱۴) او داؤد اشبوست له هم پېغام وړونکی ولېږل

چې ورته ووائی، ”ما له خپله بنځه ميکل واپس راکړه. ما د

هغې د ودېدو دپاره سل فلسطين وژلی دی. ۱۵) نو

اشبوست هغه د خپل خاوند د لیس زوی فطلي ایل نه بوتله.

۱۶) فلطی ایل په هغې پسې د بحوریم بنار پورې روان وو او ژړل یې. خو چې کله ورته ابنیر ووئیل چې، ”واپس کور ته لاړ شه،“ نو هغه لاړو. ۱۷) ابنیر د بنی اسرائیلو مشرانو له لارو او ورته یې ووئیل، ”د ډېر وخت نه تاسو غوښتل چې داؤد ستاسو بادشاه شی. ۱۸) نو اوس تاسو سره دا موقع شته. یاد ساتئ چې مالک خدای فرمائیلى دی، زه به د خپل خدمت کوونکی داؤد نه کار واخلم چې زما خلق بنی اسرائیلیان د فلسټیانو نه او د هغوی د ټولو دشمنانو نه بچ کړی.“ ۱۹) ابنیر د بنیامین قبیلې خلقو ته هم ووئیل او بیا حبرون ته لاړو چې داؤد ته ووايي چې د بنیامین قبيله او بنی اسرائیل داسې کولو ته راضی شوی دی. ۲۰) کله چې ابنیر په حبرون کښې داؤد له د شلو سړو سره راغلو، نو داؤد هغوی له یوه مېلمستیا وکړه. ۲۱) ابنیر داؤد ته ووئیل، ”ما پرېږده چې اوس زه لاړ شم او ټول بنی اسرائیلیان زما نېک یعنې بادشاه له راغونډ کړم چې تا سره تړون وکړی. هغوی به تا بادشاه ومني، نو بیا به تا ته هغه څه ملاو شی چې تا څه غوښتل او په ټول ملک به بادشاهی کوې.“ نو داؤد ابنیر پرېښودو او هغه په خبر سره لاړو.

د ابنیر مرگ

۲۲) وروستو یوآب او د داؤد نور آفسران د یو حملې کولو نه راغلل او د ځان سره یې ښه ډېر مال غنیمت راوړو. ابنیر د داؤد سره هلته په حبرون کښې نه وو، ځکه چې داؤد هغه په خبر سره لېږلې وو. ۲۳) کله چې یوآب او د هغه سړی راورسېدل، نو هغه خبر شو چې ابنیر داؤد بادشاه له راغلي

وو او په خبر سره لېږلې شوې وو. (۲۴) نو یوآب بادشاه له لارو او هغه ته یې ووئیل، ”دا تا څه کړی دی؟ ابنیر تا له راغلي وو، نو تا هغه داسې ولې پرېښودو؟ (۲۵) هغه دلته ستا دوکه کولو دپاره راغلي وو او چې دا پته ولگوي چې ته څه څه کوې او چرته ځې. په حقیقت کښې تا ته دا پته ده.“ (۲۶)

د داؤد د تلو نه پس، یوآب پېغام وړونکی ولېږل چې ابنیر راوړی او هغوی هغه د سیره د کوهی نه راوستلو، خو داؤد د دې نه بېخی خبر نه وو. (۲۷) کله چې ابنیر حبرون ته ورسېدو، نو یوآب هغه د دروازې سره یو طرف ته بوتلو، داسې معلومېده لکه چې یوآب د هغه سره څه پته خبره کوی او هلته یې هغه په خپته باندې وهلو. نو داسې ابنیر ووژلې شو ځکه چې هغه د یوآب ورور عساهیل وژلې وو. (۲۸) کله چې داؤد دا خبر واورېدو، نو هغه وفرمائیل، ”مالک خدای ته زما او زما د خلقو پته ده چې د ابنیر د ووژلو په وجه بېخی بېگناه یو. (۲۹) د دې سزا دې په یوآب او د هغه په مکمل خاندان راشی. د هغه د خاندان په هر نسل کښې دې داسې سپری وی چې د هغوی د ذکر نه منی ځی یا جذامی وی یا بنځونک، یا په جنگ کښې مړه شی یا د هغوی سره د خوراک کمې وی.“ (۳۰) نو داسې یوآب او د هغه ورور ابیشی د ابنیر نه بدل واخستلو ځکه چې هغه د جبعون په جنگ کښې عساهیل د هغوی ورور وژلې وو.

د ابنیر ښخېدل

(۳۱) بیا داؤد یوآب او د هغه سړو له حکم ورکړو چې خپلې جامې وشلوئ، د ټاټ جامې واغوندئ او په ابنیر ماتم وکړئ.

او د جنازې سره داؤد بادشاه په خپله د تابوت نه وروستو روان وو. (۳۲) ابنیر په حبرون کښې بنخ شو او بادشاه په چغو چغو د قبر سره وژړل او ټولو خلقو هم وژړل. (۳۳) داؤد د ابنیر دپاره دا د غم سندرې ووئیله، ”ابنیر دې د یو کم عقل په شان ولې مړ شی؟ (۳۴) ستا لاسونه نه وُو تړلی، او ستا پښې نه وې تړلې، ته داسې مړ شو لکه چې چا مجرم وژلې وی.“ او خلقو د هغه دپاره بیا وژړل. (۳۵) ټوله ورځ خلقو کوشش کولو چې په داؤد باندې څه وخورې، خو هغه پوخ لوظ وکړو، ”خُدای پاک دې ما هلاک کړی چې د ورځې د ختمېدو نه مخکښې زه څه وخورم.“ (۳۶) نو خلقو ته پته ولگېده او خوشحاله شول. په حقیقت کښې بادشاه چې څه هم کول نو خلق ترې نه خوشحالېدل. (۳۷) د داؤد او د بنی اسرائیل ټولو خلقو ته دا پته ولگېده چې بادشاه د ابنیر په وژلو کښې هیڅ برخه نه ده اخستې. (۳۸) بادشاه خپلو درباریانو ته ووئیل، ”تاسو ته پته نه لگی چې نن په بنی اسرائیلو کښې یو لوی مشر مړ شوی دی؟ (۳۹) اگر چې زه بیا هم هغه بادشاه یم چې خُدای پاک خوښ کړی یم، نن زه خپل ځان کمزورې گڼم او د ضرویاه دا زامن قابو کولې نه شم. مالک خُدای دې، دې مجرمانو له سزا ورکړی لکه چې څنگه دوی د سزا حقدار دی.“

د اشبوست مرگ

۴ (۱) کله چې د ساؤل زوی اشبوست دا واورېدل چې ابنیر په حبرون کښې قتل شوی دی، نو هغه خپله حوصله

بائيله او ٽول بني اسرائيليان وڀرپدل. (۲) د اشبوست دوه
 آفسران ۽ ڪوم ڇي د لبڪرو مشران ۽ ۽ هغوى نومونه
 بعنه او ريكاب ۽ هغوى د رمون زامن ۽ ۽ هغه د
 بنيامين د قبيلي د بيروت نه وو. بيروت د بنيامين حصه
 گهڙي شي. (۳) د دې اصلي اوسيدونڪي جيتم ته تبشبدلي ۽
 چرته ڇي هغوى تر نن ورڇي پوري د مسافرو په شان
 اوسيري. (۴) د ساؤل بل اولاد د يونتن زوى مفيبوست په
 پينو شل وو، هغه د پينڱو ڪالو وو ڇي ساؤل او يونتن قتل
 شو. ڪله ڇي د يزرعيل بنار نه د هغوى د مرگ خبر
 راورسېدو، نو د هغه داينې هغه واخستلو او وتبشبدله، خو
 هغه دومره په تيزي ڪبني وه ڇي هغه ڀي وغورزولو او هغه
 شل شو. (۵) ريكاب او بعنه د اشبوست ڪور ته روان شول
 او په سره غرمه ڪبني هلته ورسېدل، هغه په دې وخت د
 گرمي آرام ڪولو. (۶) ڪله ڇي هغه څوڪيداري بنځي غم
 صفا ڪول نو هغه خوبولي شوه او اوده شوه، نو ريكاب او
 بعنه پٽ دننه لارل. (۷) هغوى سمدستي د اشبوست ڪوتي ته
 دننه لارل، هلته هغه په خپل ڪٽ ڪبني ملاست وو او هغوى
 ووڙلو. بيا هغوى د هغه سر پرې ڪيو، د ځان سره ڀي يوږو او
 په هغه ٽوله شپه ڀي د اردن په وادي ڪبني مزل وڪړو. (۸)
 هغوى د هغه سر په حبرون ڪبني داؤد بادشاه ته پيش ڪيو او
 ورته ڀي ووييل، ”ستا د دشمن د ساؤل زوى اشبوست سر دا
 دے، ڇا ڇي ستا د وڙلو ڪوشش ڪري وو. بادشاه سلامت،
 نن مالڪ خدائ ته پرېسے ڀي ڇي د ساؤل او د هغه د اولاد
 نه بدل واخلي.“ (۹) داؤد هغوى ته وفرمائيل، ”زه په ژوندي
 مالڪ خدائ قسم خورم، ڇي هغه زه د ٽولو خطرو نه بچ
 ڪري يم. (۱۰) ڪوم پېغام وږونڪي ڇي په صيلاج ڪبني ما له

راغلو او د ساؤل د مرگ نه یې خبر کړم د هغه خیال دا وو چې گنې هغه یو زېرې راوړې دے خو هغه ما ونيولو او ومې وژلو. هغه له ما په زېرې کبني داسې انعام ورکړو. (۱۱) تاسو بدعمله سړو د هغه نه هم زیات بد عمل کړې دے چې د هغه په خپل کور کبني یو بې گناه سړې مو په اودو وژلے دے. اوس به زه ستاسو نه د هغه د وژلو بدله واخلم او زه به تاسو د زمکې د مخ نه لرې کړم. (۱۲) نو داؤد حکم وکړو او د هغه فوجیانو ریکاب او بعنه ووژل او د هغوی لاسونه او پښې یې پرې کړې، هغوی دا په حبرون کبني د تالاب سره نزدې راخوړند کړل. هغوی د اشبوست سر واخستلو او هلته په حبرون کبني یې د ابنیر په قبر کبني بنخ کړو.

د حضرت داؤد د بنی اسرائیلو او د یهوداه بادشاه جوړېدل

۵ (۱) بیا په حبرون کبني د بنی اسرائیل ټولې قبیلې داؤد ته راغلي او هغه ته یې ووئیل، ”مونږ ستا خپله وینه یو. (۲) په تېره زمانه کبني، ترڅو چې ساؤل زمونږ بادشاه وو نو تا په جنگ کبني د بنی اسرائیلو مشري کوله او مالک خدای تا ته وفرمائیل چې ته به د هغه د خلقو مشري کوې او د هغوی بادشاه به یې.“ (۳) نو د بنی اسرائیل ټول مشران په حبرون کبني داؤد بادشاه له راغلل. داؤد د هغوی سره لوظ وکړو، هغوی د هغه سر په تېلو غوړ کړو، نو هغه د بنی اسرائیلو بادشاه شو. (۴) داؤد د دېرشو کالو وو چې هغه بادشاه شو او هغه څلوېښت کاله بادشاهی وکړه. (۵) هغه په حبرون

کبني په يهوداه باندې اووۀ نيم کاله بادشاهي وکړه او په

يروشلم کبني يې په ټول اسرائيل او يهوداه باندې درې دېرش

کاله بادشاهي وکړه. (٦) هغه وخت راغلو چې داؤد بادشاه

او د هغه سړی په يروشلم باندې حملې کولو دپاره روان

شول. کوم يېوسيان چې هلته اوسېدل د هغوی خيال دا وو

چې داؤد به ښار فتح نه کړی، نو هغوی هغه ته ووئيل، ”ته به

هيڅکله دننه نه شي راتلې، رانده او شل دې هم بهر

ايسارولې شي.“ (٧) خو داؤد د هغوی د صيون قلعه قبضه

کړه او دا ”د داؤد ښار“ په نوم مشهوره شوه. (٨) په هغه

ورځ داؤد خپلو سړو ته ووئيل، ”دلته داسې څوک شته چې

هغه د يېوسيانو سره زما هومره نفرت لري؟ دومره زيات چې

هغوی ووژني؟ نو د اوبو په سورنگ کبني لار شي او په هغه

غريبو، شلو او ړندو باندې حمله وکړي.“ نو داسې دا يو متل

جوړ شو، ”شل او رانده د مالک خدای کور ته نه شي

ننوتلې.“ (٩) د هغه قلعي قبضه کولو نه پس، داؤد په دې

کبني اوسېدو او ”د داؤد ښار“ نوم يې پرې کېښودو. هغه د

دې نه گېرچاپېره ښار جوړ کړو، د هغه خدای نه يې شروع

وکړه چرته چې د غره نمرخاته طرف ته زمکه په خاورو

باندې پکه شوې وه. (١٠) هغه وخت په وخت نور هم تکړه

کېدو، ځکه چې مالک خدای رب الافواج د هغه مل وو. (١١)

د صور بادشاه حيرام داؤد ته يو کاروباری پله ولېږله، هغه له

يې د ترکانانو سره د نختر لرگي او د کانو گلکاران ورکړل

چې يو محل جوړ کړي. (١٢) نو داؤد ته پته ولگېده چې مالک

خدای دې د بني اسرائيلو بادشاه مقرر کړي دې او د خپلو

خلقو د خاطرې يې خپله بادشاهي بختوره کوله. (١٣) د

حبرون نه يروشلم ته تلو نه پس، داؤد نورې وينځې او ښځې

وڪڙي او نور زامن او لونه پي پيدا شول. (۱۴) د هغه دا بچي
په يروشلم کڻي پيدا شوي وُو يعني، سموع، سوياب، ناتن،
سليمان، (۱۵) ابحار، اليسوع، نفج، يفيغ، (۱۶) اليسمع، اليدع
او اليفلط.

په فلسطينانو باندې فتح موندل

(۱۷) ڪله چي فلسطين خبر شول چي داؤد د بني اسرائيلو
بادشاه جوڙ شوے دے، نو د هغوي ٽول لبڻڪر روان شو چي
داؤد ونيسي. ڪله چي داؤد د دې نه خبر شو نو هغه لاندي د
پخو دېوالونو ڄائ ته لاڙو. (۱۸) فلسطين د رفائيم وادي ته
راروسپدل او دا پي قبضه ڪڙو. (۱۹) داؤد د مالڪ خدائ نه
تپوس وڪڙو، ”زه په فلسطينو حملة وڪڙم ڇهه؟ ته به ما له فتح
راڪڙي ڇهه؟“ مالڪ خدائ ورته وفرمائيل، ”آو، حملة پڙي
وڪڙه، زه به تا له فتح درڪڙم.“ (۲۰) نو داؤد بعلپراضيم ته
لاڙو او هلته پي فلسطينانو له شڪست وركڙو. هغه وفرمائيل،
”مالڪ خدائ زما د دشمنانو نه د سڀلاب په شان ناڅاپه تڙ
شوے دے.“ نو د هغه ڄائ نوم بعلپراضيم شو. (۲۱) ڪله
چي فلسطين وبتسپدل، نو هغوي خپل بتان شا ته پڙپښودل او
داؤد او د هغه سڙو دا يورل. (۲۲) فلسطين واپس د رفائيم
وادي ته لاڙل او دا پي بيا قبضه ڪڙو. (۲۳) داؤد يو ځل بيا د
مالڪ خدائ سره مشوره وڪڙه او هغه ورته وفرمائيل، ”په
هغوي د دې ڄائ نه حملة مه ڪوه، خو د بل طرف نه
ورباندې راتاو شه او حملة پڙي وڪڙه، چرته چي د توت وڻي
دي. (۲۴) ڪله چي ته د توت د وڻو په سرونو د تگ آواز
واورې، نو بيا حملة وڪڙه، زه به ستاسو نه مخکڻي روان يم

د دې دپاره چې د فلسټيانو لښکر له شکست ورکړم. (۲۵) داؤد هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم کړی وو او فلسټيان يې د جبعې نه تر جزر پورې قتل کړل.

د لوظ صندوق يروشلم ته راوړل

۶ (۱) داؤد يو ځل بيا د بنی اسرائيلو بښه فوجيان راغونډ کړل چې ټول دېرش زره سړی وو، (۲) او هغوی يې په يهوداه کښې بعله ته بوتلل، چې د هغه ځای نه د خدای پاک د لوظ صندوق راوړی چې دا صندوق د رب الافواج په نوم يادېږی، چې هغه د وزرو والا مخلوق په مينځ کښې اوسېږی. (۳) هغوی دا په غره باندې د ابينداب د کور نه واخستو او په يوه نوې گاډۍ باندې يې کېښودو. د ابينداب زامنو غزه او اخيو گاډۍ روانه کړې وه، (۴) اخيو ورسره مخکښې روان وو. (۵) داؤد او ټول بنی اسرائيليان گډېدل او د خپل ټول طاقت سره د مالک خدای د درناوی دپاره يې حمدوثناء وئيله. هغوی بينجو، رباب، تمبل، چمتې او د ساز لوبښي غږول. (۶) کله چې هغوی د نکون درمند ته راغلل، نو غویي په غورزېدو شو او غزه وروړاندې شو او د لوظ صندوق يې قابو کړو. (۷) مالک خدای، خدای پاک سمدستی غزه ته په قهر شو او وې وژلو ځکه چې هغه په بې ادبۍ سره د لوظ صندوق له لاس وروړی وو. غزه د لوظ صندوق په خوا کېښې مړ شو، (۸) نو تر ننه پورې د هغه ځای نوم فارص غزه دے. داؤد سخت خفه وو ځکه چې مالک خدای په غصه کېښې غزه له سزا ورکړې وه. (۹) داؤد د مالک خدای نه وپرېدو او وې فرمائيل، ”زه اوس د لوظ صندوق ځان سره

واپس ڇنگه يوسم؟“ (۱۰) نو هغهءَ دا فېصله وکړه چې هغه به
 دا د ځان سره يروشلم ته نه وړي، نو هغه د لارې نه و اوږدو
 او صندوق يې د عوبيد اډوم کور ته يوړو، چې هغه د جات د
 ښار وو. (۱۱) هغه درې مياشتې هلته پروت وو او مالک
 خدائ عوبيد اډوم او د هغهءَ خاندان له برکت ورکړو. (۱۲)
 داؤد بادشاه خبر شو چې مالک خدائ د لوظ صندوق په
 وجه د عوبيد اډوم خاندان او د هغهءَ هر څه له برکت ورکړي
 دي، نو هغهءَ د عوبيد اډوم د کور نه د لوظ صندوق واخستلو
 چې د يو لوي جشن سره يې يروشلم ته يوسي. (۱۳) کومو
 سړو چې د لوظ صندوق وړلو هغه يو شپږ قدمه تلي وو، داؤد
 هغوي ودرول او په دې دوران کښې هغهءَ مالک خدائ ته د يو
 غويي او د يو څوږب سخي قرباني پېش کړه. (۱۴) داؤد
 صرف د لټې يو پېش بند اغوستي وو او د خپل ټول طاقت
 سره د مالک خدائ د درناوي دپاره گډېدو. (۱۵) نو هغهءَ او
 ټولو بني اسرائيلو د چغو او د بيگل د آوازونو سره د لوظ
 صندوق يروشلم ته يوړو. (۱۶) کله چې د لوظ صندوق ښار
 ته راروان وو، نو د ساؤل لور ميکل د کړکي نه بهر وکتل او
 وې ليدل چې داؤد بادشاه د مالک خدائ په وړاندې گډيږي
 او ټوپونه وهي، نو هغې ته هغه سپک ښکاره شو. (۱۷) هغوي
 د مالک خدائ صندوق راوړو او په خېمه کښې يې په خپل
 ځاي باندې کېښودو چې داؤد ورله جوړ کړي وو. بيا هغهءَ
 مالک خدائ ته سوزېدونکې نذرانې او د سلامتې نذرانې پېش
 کړې. (۱۸) کله چې هغهءَ قرباني پېش کول ختم کړل نو هغهءَ د
 رب الافواج په نوم باندې خلقو له برکت ورکړو (۱۹) او په
 ټولو باندې يې خوراک تقسيم کړو. هغهءَ د بني اسرائيلو هر يو
 سړي او ښځې له يوه يوه غټه ټوټې، څه کجورې او څه

کشمش ورکړل. بیا هر یو کس کور ته لاړو. (۲۰) کله چې داؤد خپل کور ته لاړو چې خپل خاندان له مبارکي ورکړي، نو میکمل ملاوېدو دپاره ورله راووتله. هغې ووئیل، ”د بنی اسرائیلو بادشاه خونن د ځان بڼه درناوې کړې دے. هغه د خپلو درباریانو د وینځو په مخکښې د لیونی په شان خپل ځان بې پردې کړې دے.“ (۲۱) داؤد ورته وفرمائیل، ”زه د مالک خدای په مخکښې گډېرم، چې هغه ستا د پلار او د هغه د خاندان په ځای زه خوښ کړم او د خپلو بنی اسرائیلو مشر یې جوړ کړم. نو ځکه زه به د مالک خدای د درناوی دپاره گډېرم، (۲۲) او زه به خپل ځان نور هم سپکوم. ستا خیال به دا وی چې زه هیڅ هم نه یم، خو د دې وینځو په خیال کښې به زه دروند یم.“ (۲۳) نو د ساؤل د لور میکمل، تر مرگه پورې بچی نه ؤو.

د حضرت داؤد دپاره د ناتن پیغام

۷ (۱) داؤد بادشاه په سکون سره خپل محل کښې اوسېدو او مالک خدای هغه د خپلو ټولو دشمنانو نه بې غمه کړې وو. (۲) یوه ورځ داؤد بادشاه ناتن پیغمبر ته وفرمائیل، ”زه دلته په یو داسې کور کښې اوسېرم چې د دیار د ونې نه جوړ دے، خو د خدای پاک د لوظ صندوق په یوه خېمه کښې پروت دے.“ (۳) ناتن ورته وفرمائیل، ”چې څه دې په زړه کښې وی نو هم هغه شان وکړه، ځکه چې مالک خدای ستا مل دے.“ (۴) خو په هغه شپه د مالک خدای کلام په ناتن نازل شو، (۵) ”لاړ شه او زما خدمت کوونکی داؤد ته ووايه

چې زه داسې وایم چې ته هغه څوک نه یې چې زما دپاره د اوسېدو دپاره کور جوړ کړې. (۶) د هغه وخت نه واخله چې ما بنی اسرائیل د مصر نه راوویستل تر اوسه پورې زه کله هم په یو کور کښې نه يم اوسېدلې، ما د هغوی سره سفر کولو او په یوه خېمه کښې اوسېدم. (۷) د بنی اسرائیلو سره په ټول سفر کښې ما د هغوی مشرانو کښې یو ته هم نه دی وئیلی چې زما دپاره تاسو د دیار کور ولې نه دې جوړ کړې. (۸) نو زما خدمت کوونکی داؤد ته ووايه چې زه رب الافواج هغه ته وایم چې ما ته په پتو کښې د گډو شپونتوب نه بوتلې او د خپلو خلقو بنی اسرائیلو بادشاه مې جوړ کړې. (۹) ته چې چرته هم تلې نو زه ستا مل وم او چې ته مخ په وړاندې تلې نو ما ستا ټولو دشمنانو له شکست ورکولو. زه به ستا نوم د دنیا د لویو مشرانو په شان مشهور کړم. (۱۰) - (۱۱) ما د خپلو خلقو بنی اسرائیلو دپاره یو ځای خوښ کړې دې او ما هغوی هلته آباد کړی دی، چې هلته به نور هغوی بغېر د څه تکلیف نه ژوند تېروی. د کوم وخت نه چې هغوی دې ملک ته ننوتلی دی، نو خراب خلق په هغوی باندې حملې کوی، خو داسې به بیا نه کیږی. زه تا سره وعده کوم چې تا به د خپلو ټولو دشمنانو نه بچ کوم او تا له به اولاد درکړم. (۱۲) کله چې ته مړ شې او د خپل پلار نیکه په اديره کښې ښخ شې، نو زه به ستا یو زوی بادشاه جوړ کړم او د هغه بادشاهی به قائمه کړم. (۱۳) نو هغه به زما د نوم دپاره کور جوړ کړی او د هغه بادشاهی به د همېشه دپاره قائمه کړم. (۱۴) زه به د هغه د پلار په شان يم او هغه به زما د زوی په شان وی. کله چې هغه غلطی وکړی نو زه به هغه له د یو انسانی پلار په شان په چوکه سزا ورکوم. (۱۵) خو زه به د

هغه نه خپله نه ختمېدونکې مینه نه لري کوم لکه څنگه چې ما
 د ساؤل نه لري کړه، هغه مې د دې دپاره خوا کړو چې ته
 بادشاه شي. (۱۶) ته به همپشه اولاد لري او زه به ستا
 بادشاهي تل دپاره قائمه ساتم. ستا بادشاهت به هيڅکله نه
 ختمېږي. (۱۷) ناتن داؤد ته هغه ټولې خبرې وکړې چې
 خدای پاک په هغه نازلې کړې وې.

د حضرت داؤد د شکراني دعا

(۱۸) بيا داؤد د مالک خدای د حضور خېمې ته دننه لاړو،
 کبېناستو او دعا يې وکړه، ”مالک خدایه، خدایه پاکه، زه او
 زما خاندان د دې لائق نه يو، څه چې تا زمونږ دپاره کړي
 دی. (۱۹) مالک خدایه پاکه، او بيا تا د نور څه کولو وعده هم
 کړې ده. مالک خدایه پاکه، ته اکثر د خلقو سره هم دغه شان
 کوې؟ (۲۰) زه نور تا ته څه ووايم. ته ما خپل خدمت
 کوونکې پېژنې. (۲۱) د خپلې وعدې د خاطرې او د خپلې
 مرضي په مطابق، تا دا لوی کار کړې دې او دا دې خپل
 خدمت کوونکي ته بشودلې دې. (۲۲) مالک خدایه پاکه، ته
 څومره لوی يې، ستا په شان بل هيڅ څوک هم نشته، مونږ ته
 همپشه دا پته ده چې صرف ته خدای پاک يې. (۲۳) د زمکې
 په مخ باندې د بنی اسرائیلو په شان بل يو قوم هم نشته، چې
 هغوی تا د غلامی نه خلاص کړل د دې دپاره چې هغوی ستا
 خپل خلق شي. تا چې د هغوی دپاره کوم لوی او عجيبه
 کارونه کړي دی د هغې په وجه ستا نوم په دنيا کبېني مشهور
 او خور شوې دې. چې ستا خلق مخ په وړاندې تلل نو تا
 نور قومونه او د هغوی معبودان لري کړل، هغه خلق کوم چې

تا د مصر نه آزاد کړل د دې دپاره چې ستا خپل خلق شی.

٢٤) تا بنی اسرائیلیان همپشه دپاره خپل خلق جوړ کړی دی او مالکه خُدايه، تۀ د هغوی خُدای پاک شوې. ٢٥) نو مالکه خُدايه پاکه، تۀ خپله وعده پوره کوه، کومه وعده چې تا زما او زما د اولاد په حقله کړې ده او چې تا خۀ فرمائیلى دی هم هغه وکړه. ٢٦) ستا نوم به لوی وی او خلق به همپشه وائی چې، ربُ الافواج د بنی اسرائیلو خُدای پاک دے. او ستا د خدمت کوونکی داؤد بادشاهت به د همپشه دپاره قائم وی.

٢٧) ربُ الافواجه، د بنی اسرائیلو خُدايه پاکه، زۀ دا جرأت کوم چې زۀ ستا نه دا سوال وکړم، خُکه چې تا دا هر خۀ په ما، په خپل خدمت کوونکی نازل کړی دی او تا ما ته فرمائیلى دی چې تۀ به زما د اولاد نه بادشاهان جوړوې. ٢٨)

نو مالکه خُدايه، هم تۀ خُدای پاک یې، ستا کلام رښتونه دے او تا زما سره دا زبردسته وعده کړې ده. ٢٩) زۀ تا ته سوال کوم چې تۀ زما اولاد له برکت ورکړه نو چې هغوی ستا د رحم نه خوند واخلي. مالکه خُدايه پاکه، تا دا وعده کړې ده او ستا برکت به تل دپاره زما د اولاد په سر وی.

د حضرت داؤد بادشاه جنگونه

١) خۀ وخت وروستو داؤد بادشاه فلسطیانو له شکست ورکړو. نو بنی اسرائیلیان د هغوی د قبضې نه خلاص شول.

٢) بیا هغۀ موآبیانو له شکست ورکړو. هغۀ قېدیان په قطار کښې په زمکه خملول او قبیلې یې جوړې کړې. د هرو درېو ډلو نه به یې دوه قتلولې او یوه به یې ژوندی پرېښودله. نو موآبیان د هغۀ د اختیار لاندې راغلل او هغۀ له یې محصُول

ورکولو. (۳) بيا داؤد د شام د مُلک د ضوباه بادشاه له

شکست ورکړو، چې د هغه نوم هددعزر وو او دې د رحوب

زوی وو، دا په هغه وخت کښې وشول چې کله هددعزر د

پاسنی فرات سره علاقې بيا نيولو له روان وو. (۴) داؤد د

هغه اولس سوه په آسونو سواره سپری او شل زره عام

فوجيان ونيول. هغه د سلو جنگی گاپو دپاره بڼه پر آسونه

وساتل او باقی نور ټول يې گوډ کړل. (۵) کله چې د دمشق

شاميانو د هددعزر بادشاه مدد دپاره يو لښکر ولېرلو، نو داؤد

په هغوی باندې حمله وکړه او دوویشته زره سپری يې ترې نه

ووژل. (۶) بيا هغه په هغه علاقه کښې فوجی کېمپونه ولگول

او هغوی د هغه د اختيار لاندې راغلل او محصُول يې

ورکولو. مالک خدای په هر خای کښې داؤد له فتح ورکوله.

(۷) داؤد د هددعزر د آفسرانو د سرو زرو دالونه قبضه کړل

او دا يې يروشلم ته راوړل. (۸) هغه د بطاه او بیروتی ښارونو

نه په لوی مقدار کښې زېر هم يوړل چې په دې ښارونو باندې

هددعزر حکومت کولو. (۹) د حمات بادشاه توعی خبر شو

چې داؤد د هددعزر ټول لښکر له شکست ورکړی دی. (۱۰)

نو هغه خپل زوی يورام بادشاه داؤد له ولېرلو او په هددعزر

باندې د فتحې مبارکی يې ورکړه، چې د هغه خلاف توعی څو

خپلې جنگ کړی وو. يورام داؤد له تحفې يوړې چې د سرو

زرو، سپینو زرو او زېرو نه جوړې وې. (۱۱) داؤد بادشاه دا

تحفې وقف کړې چې په عبادت کښې به استعمالیږی، په دې

کښې هغه سره او سپین زر هم شامل وو چې د هغه قومونو

نه يې اخستی وو چې کوم يې فتح کړی وو، (۱۲) د ادوم،

موآب، عمون، فلسطیه او عماليق قومونو نه، هم داسې د هغه

مال غنیمت حصه هم چې هغه د هددعزر نه اخستی وو. (۱۳)

کله چې داؤد د مالگې په وادی کښې اتلس زره ادومیانو وژلو نه پس راوگرځېدو نو هغه نور هم مشهور شو. (۱۴) هغه په ټول ادوم کښې فوجی کښپوڼه ولگول او د هغه ځای خلق د هغه د اختیار لاندې راغلل. مالک خدای داؤد له په هر ځای کښې فتح ورکوله. (۱۵) داؤد په ټولو بنی اسرائیلو باندې حکومت کولو او هغه دا خبره یقیني کړه چې د هغه د ټولو خلقو سره همپشه د عدل او انصاف سلوک کپړی. (۱۶)

یوآب د لښکر مشر وو چې د هغه مور ضرویاه وه، د اخیلود زوی یهوسفط منشی وو، (۱۷) د اخیطوب زوی صدوق او د ایباتار زوی اخیملک امامان وو، شرایاه د عدالت منشی وو، (۱۸) د یهویدع زوی بنایاه د داؤد د محافظانو مشر وو او د داؤد زامن امامان وو.

حضرت داؤد او مفیوست

۹ (۱) یوه ورځ داؤد تپوس وکړو، ”د ساؤل د خاندان

څوک پاتې دی؟ که څوک وی نو د یونتن د خاطرې به زه پرې مهربان شم.“ (۲) د ساؤل د خاندان یو نوکر راوغوښتې شو

چې نوم یې ضیبا وو. بادشاه ترې نه تپوس وکړو، ”ته ضیبا

یې څه؟“ هغه جواب ورکړو، ”ستا خدمت کوونکې حاضر

یم.“ (۳) بادشاه ترې نه تپوس وکړو، ”د ساؤل په خاندان

کښې داسې څوک پاتې دے څه چې هغه ته وفاداری او

مهربانی وښایم، لکه څنگه چې ما د خدای پاک سره وعده

کړې ده؟“ ضیبا جواب ورکړو، ”د یونتن یو زوی تر اوسه

پورې شته او هغه په دواړو پښو گوډ دے.“ (۴) بادشاه

تپوس وکړو، ”هغه چرته دے؟“ ضیبا ورته وویل، ”هغه په

لودبار کبني د عمي اېل زوي مکير په کور کبني دے. (۵) نو داؤد بادشاه هغه راوغوښتو. (۶) کله چې د ساؤل نمسے او د يونتن زوي مفيبوست راورسېدو، هغه داؤد ته د عزت نه ټيټ شو. داؤد وفرمائيل، ”مفيبوسته.“ او هغه ورته ووييل، ”ستا خدمتگار حاضر یم.“ (۷) داؤد جواب ورکړو، ”پرېزه مه، ستا د پلار په وجه زه په تا مهربانه یم. زه به تا له هغه ټوله زمکه واپس درکړم کومه چې ستا د نيکه ساؤل وه او تا ته به زما په دسترخوان باندې همپشه هرکلے وئيلے شی.“ (۸) مفيبوست يو ځل بيا ټيټ شو او وې وئيل، ”صاحب، زما نه خو يو مړ سپے هم بنه دے، ته زما سره وې دو مره بنه ېې؟“ (۹) بيا بادشاه د ساؤل نوکر ضيبا راوغوښتو او ورته ېې وفرمائيل، ”زه ستا د نېک نمسے، مفيبوست له هغه هر څه ورکوم چې هغه د ساؤل او د هغه د خاندان ؤو. (۱۰) ته، ستا زامن او ستا نوکران به د ساؤل د خاندان زمکه گري او فصل به ېې راوړي چې هغوي ته خوراک ملاوېږي. خو مفيبوست به همپشه زما په دسترخوان باندې مېلمه وي.“ د ضيبا پينځلس زامن او شل نوکران ؤو. (۱۱) ضيبا ورته ووييل، ”بادشاه سلامت، زه به هر هغه څه کوم چې ته ېې حکم کوې.“ مفيبوست د بادشاه په دسترخوان باندې د بادشاه د زوي په شان خوراک کولو. (۱۲) د مفيبوست يو زلمے زوي وو چې نوم ېې ميکا وو. د ضيبا د خاندان مکمل کسان د مفيبوست نوکران شول. (۱۳) نو مفيبوست چې په دواړو پښو شل وو هغه په يروشلم کبني اوسېدو، هغه به همپشه د بادشاه په دسترخوان خوراک کولو.

د حضرت داؤد عمونيانو او شاميانو له شكست

ورکول

۱۰ ﴿۱﴾ څه موده وروستو د عمون بادشاه ناحس مړ شو او د هغه زوی حنون بادشاه شو. ﴿۲﴾ داؤد بادشاه وفرمائيل، ”زه به په حنون هغسې مهربانه شم، لکه چې د هغه پلار ناحس په ما مهربانه وو.“ نو داؤد پېغام وړونکی وروپېرل چې هغه له تسلي ورکړي. کله چې هغوی عمون ته ورسېدل، ﴿۳﴾ د عمونيانو مشرانو بادشاه ته ووييل، ”ستا خيال دا دې څه چې داؤد ستا د پلار درناوې کوی چې هغه دا کسان د همدردۍ دپاره درلېرلي دي؟ بلکل نه، هغه دا د جاسوسۍ دپاره رالېرلي دي چې ښار ولټوی او په مونږ باندې فتح حاصله کړي.“ ﴿۴﴾ حنون د داؤد پېغام وړونکی ونيول او يو طرف ته ږيرې يې ورله وخرئيلې، جامې يې ورله وشلولې چې د نوم نه لاندې بربنډ شي او هغوی يې واپس ولېرل. ﴿۵﴾ هغوی چې کورونو ته راواپس شول نو ډېر زيات شرمېدل. کله چې داؤد خبر شو چې څه شوی ؤو، نو هغه خبر وروپېرلو چې هغوی دې تر هغې پورې په یريحو کښې ايسار شي چې ږيرې يې بيا راوخېژي. ﴿۶﴾ کله چې عمونيانو ته پته ولگېده چې داؤد يې دشمن شوې دې، نو هغوی د بيت رحوب او ضوباه نه شل زره شامی فوجيان په پېسو راوستل، د معکه د بادشاه ورسره زر سپری او د طوب ورسره دولس زره سپری ؤو. ﴿۷﴾ داؤد د دې نه خبر شو او يوآب يې د ټول لښکر سره د هغوی خلاف ولېرلو. ﴿۸﴾ عمونيان روان شول او د ربه په دروازه کښې يې د جنگ دپاره صفونه جوړ کړل، کوم چې د هغوی مرکزی ښار وو،

خو هغه نورو يعني شاميانو او د طوب او معكه سرپه په
 مېدان كېنې د جنگ تيارې وكړو. (٩) يوآب چې وليدل چې
 د دشمن لښكر به د مخكېنې او شا طرف نه حمله كوي، نو
 هغه بڼه بڼه بنې اسرائيلی فوجيان خوښ كړل او شاميانو ته
 مخامخ يې په صفونو كېنې ودرول. (١٠) هغه پاتې لښكر د
 خپل ورور ابيشي د مشري لاندې ودرولو، چا چې هغوی
 عمونيانو ته مخامخ په صفونو كېنې ودرول. (١١) يوآب هغه
 ته وويل، ”كه تا ته پته ولگي چې شاميان ما له شكست
 راكوي، نو زما مدد له راشه او كه عمونيان تا له شكست
 دركوي، نو زه به ستا مدد له درشم. (١٢) تكړه شه او حوصله
 مضبوطه كړه. راخي چې د خپلو خلقو او د خدای پاک د
 ښارونو دپاره سخت جنگ وكړو. او مالک خدای به هغه خه
 كوي چې د هغه په نظر كېنې صحيح وي.“ (١٣) يوآب او د
 هغه سړي د حملې دپاره رامخكېنې شول او شاميان
 وتښتېدل. (١٤) كله چې عمونيانو وليدل چې شاميان تښتي، نو
 هغوی د ابيشي نه وتښتېدل او ښار ته راواپس شول. بيا يوآب
 د عمونيانو نه راواپس شو او يروشلم ته لاړو. (١٥) شاميانو ته
 پته ولگېده چې هغوی د بنې اسرائيلو نه شكست خوړلې
 دے، نو هغوی خپل ټول لښكر راغونډ كړو. (١٦) هددعزر
 بادشاه شاميان راوغوښتل چې هغوی د فرات سيند نمرخاته
 طرف ته وؤ او هغوی حلام ته د سوياب د مشري لاندې
 راغلل. سوياب د ضويهه د هددعزر بادشاه د لښكر مشر وو.
 (١٧) كله چې داؤد د دې نه خبر شو، نو هغه د بنې اسرائيلو
 ټول فوجيان راغونډ كړل، د اردن سيند نه پورې وتل او حلام
 ته روان شول، هلته شاميانو هغه ته مخامخ د جنگ دپاره
 صفونه جوړ كړي وؤ او جنگ شروع شو، (١٨) بنې اسرائيلو

شاميانو له بيا شكست وركړو. داؤد او د هغه سپرو اووه سوه د جنگي گاپو والا او څلوېښت زره فوجيان ووژل او هغوى د دشمن مشر سوياب زخمى كړو، چې بيا د جنگ په مېدان كېښې مړ شو. (۱۹) چې د هددعزر اختيار لاندې بادشاهانو ته پته ولگېده چې هغوى د بنى اسرائيلو نه شكست خوړلى دى، نو هغوى ورسره صلح وكړه او د هغوى ماتحت شول. او شاميان د عمونيانو سره د نورې ملگرتيا كولو نه یرېدل.

حضرت داؤد او بت سبع

۱۱ (۱) په سپرلى كېښې د كال په كوم وخت چې بادشاهان اكثر جنگ له ځى، داؤد يوآب د هغه آفسران او د بنى اسرائيلو لښكر ولېرلو، هغوى عمونيانو له شكست وركړو او د ربه ښار يې محاصره كړو. خو داؤد په خپله په يروشلم كېښې ايسار شو. (۲) يوه ورځ په ماښامى كېښې داؤد د كټ نه پاڅېدو او د محل چت ته وختو. كله چې هغه هلته گرځېدلو نو هغه يوه ښځه وليده چې لامبل يې. هغه ډېره ښائسته وه. (۳) نو هغه يو پېغام وړونكې ولېرلو چې معلومه كړى چې هغه څوك وه، نو هغه ته ووييلې شول چې هغه بت سبع وه، هغه د الی عام لور او د حتی اوریاہ ښځه وه. (۴) داؤد پېغام وړونكى ورولېرل چې هغه راولى، هغه ورله راغله او داؤد ورسره ځملاستو. هغه د مياشتنى بيمارى نه ايله صفا شوې وه. بيا هغه واپس كور ته لاړه. (۵) وروستو هغې ته پته ولگېده چې هغه أميدواره ده او داؤد له يې پېغام ولېرلو چې خبر شى چې زه أميدواره يم. (۶) بيا داؤد يوآب له دا پېغام

ولپرلو، ”اورياہ جتے ما له راولپرہ.“ يوآب هغه داؤد له
ولپرلو. (۷) ڪله چي اورياہ راورسېدو، داؤد ترې نه تپوس
وڪړو چي، ”يوآب او لبسکر څنگه دے او جنگ څنگه روان
دے؟“ (۸) بيا هغه اورياہ ته ووئيل، ”کور ته لار شه او لږ
آرام وکړه.“ اورياہ لارو او داؤد د هغه کور ته يوه تُحفه
ولپرله. (۹) خو اورياہ کور ته لانه رو، هغه د بادشاه د
څوکيدارانو سره د محل د دروازي سره ځملاستو. (۱۰) ڪله
چي داؤد خبر شو چي اورياہ کور ته نه دے تلے، نو هغه
ترې نه تپوس وکړو، ”ته د پېر وخت غېرحاضري نه اوس
راواپس شوے يې، ته کور ته ولې لانه رې؟“ (۱۱) اورياہ ورته
ووئيل، ”د بني اسرائيلو او د يهوداه سړي په جنگ کبني دي
او د لوظ صندوق د هغوي سره دے، زما مشر يوآب او د
هغه آفسرانو په مېدان کبني خېمي لگولي دي. زه څنگه کور
ته لار شم، يا څنگه خوراک څښاک وکړم او د خپلي بښي
سره ځملم؟ زه ستا په سر قسم خورم چي زه به داسې کار
هيڅکله ونه کړم.“ (۱۲) نو داؤد وفرمائيل، ”نو دا پاتي ورځ
دلته ايسار شه او سبا به زه تا واپس ولېرم.“ نو اورياہ په هغه
او په ورپسې ورځ په يروشلم کبني ايسار شو. (۱۳) داؤد هغه
د مابنام روتي له راوغوښتو او نشه يې کړو. خو اورياہ په
هغه شپه بيا کور ته لانه رو، او د محل د څوکيدارانو په کوټه
کبني په کت کبني ځملاستو. (۱۴) په ورپسې سحر داؤد
يوآب ته يو خط وليکلو او اورياہ په لاس يې ورولېرلو. (۱۵)
هغه وليکل، ”اورياہ په وپرومبي صف کبني ودروه، چرته چي
جنگ پېر سخت دے، هغه يواځې پرېرېده چي ووژلے شي.“
(۱۶) ڪله چي يوآب ښار محاصره کولو، نو هغه اورياہ يو
داسې ځاي ته ولېرلو چي هغه ته پته وه چي هلته دشمن تکره

دے. (۱۷) د دشمن لبسکر د بنار نه راووتلو او د یوآب د

لبسکر سره یې جنگ وکړو، د داؤد یو څو آفسران ووژلے

شول او اوریاہ هم ووژلے شو. (۱۸) بیا یوآب داؤد له د جنگ

په حقله خبر ورولبړلو، (۱۹) او هغه پېغام وپړونکی ته داسې

وفرمائیل، ”کله چې تہ بادشاه ته د جنگ په حقله هر څه

ووائې، (۲۰) نو کېدے شی چې هغه غصه شی او تپوس درنه

وکړی چې تاسو د هغوی سره جنگ دپاره بنار ته دومره

نزدې ولې تلی وئ؟ تاسو ته پته نه وه څه چې هغوی به مو د

دېوالونو نه په غشو وولی؟ (۲۱) تاسو ته یاد نه دی څه چې د

جدعون زوی ابی ملک څنگه وژلے شوے وو؟ په تیبض

کبني داسې شوی ؤو چې یوې بنځې د دېوال نه د ژرندي

کانې راوغورزولو او هغه یې ووژلو. نو بیا تاسو ولې دومره

دېوال ته نزدې شوی وئ؟ که بادشاه ستاسو نه دا تپوس

وکړو نو هغه ته ووايئ چې ستاسو آفسر اوریاہ حتے هم

وژلے شوے دے. (۲۲) نو پېغام وپړونکے داؤد له لارو او

هغه هر څه یې ورته وویل چې څه یوآب د وئیلو حکم کړے

وو. (۲۳) هغه وویل، ”زمونږ دشمنان زمونږ نه تکړه ؤو او د

بنار نه راووتل چې په مېدان کبني مونږ سره جنگ وکړی،

خو مونږ هغوی د بنار دروازې ته واپس وشړل. (۲۴) بیا

هغوی د دېوال نه په مونږ باندې غشی راوويشتل او بادشاه

سلامت، ستا یو څو آفسران ووژلے شول، ستا آفسر اوریاہ

حتے هم ووژلے شو. (۲۵) داؤد پېغام وپړونکی ته وفرمائیل،

”د یوآب حوصله افزائی وکړه او ورته ووايه چې خفه نه شی،

ځکه چې تا ته دا پته نه لگی چې څوک به په جنگ کبني

مړی. هغه ته ووايه چې په بنار باندې یوه مضبوطه حمله

وکړی او قبضه یې کړی. (۲۶) کله چې بتسبع خبر شوه

چې د هغې خاوند وژلې شوې دے، نو هغې ورپسې ماتم وکړو. (۲۷) کله چې د ماتم وخت تېر شو، داؤد هغه راوغوښتله چې محل ته راشی، نو هغه یې بنځه شوه او یو زوی یې ترې نه پیدا شو. خو چې داؤد کوم عمل کړې وو په هغې باندې مالک خدای نارضا وو.

د ناتن پیغام او د حضرت داؤد پښمانه کېدل

۱۲ (۱) مالک خدای ناتن پېغمبر داؤد له ولېرلو. ناتن هغه له ورغلو او دا مثال یې ورته بیان کړو، ”دوه سپری وُو چې په یو ښار کېښې اوسېدل، یو مالداره او بل غریب وو. (۲) مالداره سره ډېر څاروی او گډې وې، (۳) خو د غریب سره صرف یوه گډوری وه، کومه چې هغه اخستې وه. هغه د دې خیال ساتلو او هغه د هغه په کور کېښې د هغه د ماشومانو سره لویه شوه. هغې له به یې د خپل خوراک نه خوراک ورکولو او په خپل جام کېښې به یې څښلو ته پرېښوده او په خپله غېږه کېښې به یې نیوله. گډوری د هغه ډپاره د لور په شان وه. (۴) یوه ورځ یو مسافر د هغه مالداره سپری کور ته راغلو. مالداره سپری نه غوښتل چې هغه خپل یو ځناور حلال کړی چې د هغه ډپاره روټی تیاره کړی، هغه د غریب سپری گډوری واخستله او د خپل مېلمه ډپاره یې روټی تیاره کړه.“ (۵) داؤد هغه مالداره سپری ته سخت غصه شو او ورته یې وویل، ”زه په ژوندی مالک خدای قسم کوم چې کوم سپری دا کړی وی نو هغه د مرگ لائق دے. (۶) ځکه چې هغه داسې بې رحمه کار کړې دے، هغه به خامخا د دې په څلور چنده تاوان ورکوی.“ (۷) ناتن داؤد ته وفرمائیل، ”ته هغه

سڀرے ٻي. مالڪ خُداي د بني اسرائيلو خُداي پاڪ فرمائي،
 ما تہ د بني اسرائيلو بادشاه جوڀ ڪڙي او د ساؤل نه مي بچ
 ڪڙي. (۸) ما تا له د هغه بادشاهي او د هغه بنهي درڪڙي
 دي، ما تہ په بني اسرائيلو او په يهوداه باندې بادشاه جوڀ
 ڪڙي. خو ڪه دا ڪمه وي نو ما به تا له د دي نه علاوه نور هم
 درڪڙي وي. (۹) نو تا د مالڪ خُداي حُڪم ته سپڪ ولي
 ڪتلي دي؟ تا دا بد عمل ولي ڪڙي دے؟ تا اورياہ حتي په
 جنگ ڪبني وڙلي دے، تا عمونيان ڀرڀنودل چي هغه ووڙني
 او بيا تا د هغه بنه بوتله. (۱۰) نو ستا اولاد به هميشه په
 جنگ جگرو ڪبني آخته وي حڪه چي تا زما سپڪاوي ڪڙي
 دے چي د اورياہ بنه دي بوتله. (۱۱) مالڪ خُداي تا ته
 فرمائي چي زه به ستا د خپل خاندان نه خوك د دي سبب
 وگرخوم چي په تا مصيبت راولي. ته به خپلو سترگو گوري
 چي زه به ستا نه بنهي بوخم او بل سڀي له به ٻي ورڪوم، او
 هغه به په رڻا ورغ ورسره خملي. (۱۲) تا په پته گناه ڪڙي ده،
 خو زه به په رڻا ورغ داسي وڪرم چي ٽول بني اسرائيليان ٻي
 وگوري. (۱۳) داؤد وفرمائيل، ”ما د مالڪ خُداي خلاف گناه
 ڪڙي ده.“ ناتن ورته وفرمائيل، ”خو مالڪ خُداي ته معاف
 ڪڙي ٻي، ته به نه مڙي. (۱۴) خو د دي عمل په وجه تا د
 مالڪ خُداي لوي سپڪاوي ڪڙي دے، نو په دي وجه به ستا
 ماشوم مڙ شي.“ (۱۵) بيا ناتن ڪور ته لاڀو.

د حضرت داؤد د زوي مڙ ڪڙل

د اورياہ د بنهي نه چي د داؤد ڪوم ماشوم ٻڊا شوے وو
 مالڪ خُداي هغه سخت بيمار ڪڙو. (۱۶) داؤد خُداي پاڪ ته

د دې دپاره سوال وکړو چې ماشوم ښه شی. هغه روژه

ونیوله او هره شپه به د هغه کوټې ته تلو او ټوله شپه به یې په

زمکه تېروله. (۱۷) د هغه د دربار آفسران به ورتلل او د هغه د

پاڅېدو کوشش به یې کولو، خو هغه به انکار کولو او د هغوی

سره یې هیڅ هم نه خوړل. (۱۸) یوه هفته وروستو هغه ماشوم

مړ شو او د داؤد آفسران یې بدل چې د دې نه یې خبر کړی

وې. هغوی ووئیل، ”کوم وخت چې ماشوم ژوندی وو، نو

مونږ به چې د داؤد سره خبرې کولې نو هغه به جواب نه

راکولو. نو هغه ته مونږ څنگه ووايو چې د هغه ماشوم مړ

دې؟ کېدې شی چې هغه خپل ځان ته څه نقصان ورسوي.“

(۱۹) کله چې داؤد هغوی ولیدل چې هغوی د یو بل سره پټې

خبرې کولې، نو هغه ته پته ولگېده چې ماشوم مړ دې. نو

هغه ورنه تپوس وکړو، ”ماشوم مړ دې څه؟“ نو هغوی

جواب ورکړو، ”آو، مړ دې.“ (۲۰) داؤد د زمکې نه پاڅېدو،

وې لامبل، تېل یې ولگول او جامې یې بدلې کړې. بیا هغه لاړو

او د مالک خدای په کور کېنې یې عبادت وکړو. کله چې هغه

محل ته راواپس شو، هغه روتی راوغوښته. هغوی روتی ورته

کېښوده او هغه وخوره. (۲۱) نو خپلو آفسرانو داؤد ته ووئیل،

”مونږ په دې پوهه نه شو، کله چې ماشوم ژوندی وو، نو تا

به په هغه پسې ژړل او خوراک به دې نه کولو، خو چې څنگه

هغه ماشوم مړ شو، نو ته پاڅېدې او خوراک دې شروع

کړو.“ (۲۲) داؤد جواب ورکړو، ”آو، کوم وخت چې هغه

ژوندی وو نو ما روژه نیولې وه او ژړل مې. زما خیال دا وو

چې کېدې شی چې مالک خدای به په ما رحم وکړی او

ماشوم به نه وژنی. (۲۳) خو اوس هغه مړ دې، نو زه ولې

روژه ونیسم؟ زه ماشوم بیا ژوندی کولې شم څه؟ یوه ورځ

به زه هم هلته هم چرته چې هغه دے، خو هغه هيڅکله ما له واپس نه شی راتلے.

د حضرت سليمان پيدا کېدل

۲۴) بيا داؤد خپلې ښځې بتسبع له تسلي ورکړه. د هغې سره ځملاستو او د هغې نه يې يو زوی پيدا شو. داؤد په هغه سليمان نوم کېښودو. مالک خدای د ماشوم سره مينه کوله. ۲۵) او هغه ناتن پېغمبر له حکم ورکړو چې په ماشوم يديدياه نوم کېږدی، ځکه چې مالک خدای د هغه سره مينه کوله.

د حضرت داؤد ربه قبضه کول

۲۶) په دې دوران کېښي د يوآب جنگ د ربه خلاف جاري وو، چې د عمون شاهي ښار وو او قبضه کېدو ته نژدې وو. ۲۷) هغه داؤد ته پېغام وړونکی ولېږل چې ورته ووائی، ”ما په ربه حمله کړې ده او د دې د اوبو مرکز مې قبضه کړے دے. ۲۸) اوس خپل پاتې لښکر راغونډ کړه، په ښار حمله وکړه او د خپل ځان دپاره يې ونيسه. زه دا نه غواړم چې د دې قبضه کول زما په نوم يادېږی.“ ۲۹) نو داؤد خپل لښکر راغونډ کړو، ربه ته لاړو، حمله يې پرې وکړه او فتح يې کړو. ۳۰) داؤد د هغوی د بُت مولک د سر نه د سرو زرو تاج واخستو چې تقريباً پينځه دېرش کلو وو او يو قيمتي کانے هم په کېښي وو او دا يې په خپل تاج کېښي ولگولو. هغه د ښار نه ډېر مال غنيمت هم يوړو. ۳۱) او د دې ځای د خلقو نه يې په اړو، د اوسپنې په رمبو او د اوسپنې په تېرونو کار اخستو او دې ته يې مجبور کړل چې خبستي جوړوی. هغه د عمون د

نورو ټولو ښارونو په خلقو هم دغه شان کار کولو. بیا هغه او د هغه سړی یروشلم ته راوایس شول.

امنون او تامار

۱۳

۱ د داؤد د زوی ابی سلوم یوه ښائسته ناواده شوې

خور وه چې نوم یې تامار وو. د داؤد یو بل زوی امنون په

هغې باندې مټین شو. ۲ هغه ورسره دومره مینه کوله چې

هغې پسې بیمار شو، هغې د سړو سره تعلق نه ساتلو او د هغه

خیال نه راتلو چې دا پېغله به د هغه شی. ۳ خو د هغه یو

چالاک دوست وو چې نوم یې یوندب وو. دا سړی د داؤد د

ورور د سمعه زوی وو. ۴ یوندب امنون ته وویل، ”ته د

بادشاه زوی یې، خو ورځ په ورځ ته نور هم زیات پرېشانه

ښکارې، دا څه وجه ده؟“ هغه ورته په جواب کښې وویل،

”زه د خپل ناسکه ورور ابی سلوم په خور تامار باندې مټین

یم.“ ۵ یوندب ورته وویل، ”د ځان نه بیمار جوړ کړه او په

کت کښې ځمله. کله چې ستا پلار ملاوېدو له درشې نو هغه

ته ووايه چې مهربانی وکړه زما خور تامار ته ووايه چې راشی

او ما له څه خوراک راکړی. زه غواړم چې هغه دلته زما په

مخکښې زما دپاره خوراک تیار کړی او بیا یې ما له په خپل

لاس راکړی.“ ۶ نو امنون بهانه وکړه چې زه بیمار یم او په

کت کښې ځملاستو. داؤد بادشاه ملاوېدو له ورغلو او امنون

ورته وویل، ”مهربانی وکړه تامار پرېږده چې راشی او زما په

مخکښې دلته یو څو روټی تیارې کړی او بیا یې ما له په خپل

لاس راکړی.“ ۷ نو داؤد د تامار کور ته خبر وروپېرلو چې،

”د امنون کور ته لاره شه او د هغه دپاره څه خوراک تيار کړه.“ (۸) هغه هلته لاره او هغه يې وليدو چې ملاست وو. هغې يو څو پېرې واخستلې، جوړې يې کړې او د هغه په مخکښې يې هلته روټۍ پخې کړې. (۹) او د تبخۍ نه يې لرې کړې چې هغه يې وخورې، خو هغه ونه خوړې. هغه ووئيل، ”هر يو کس بهر کړه.“ نو هغوى ټول لارل. (۱۰) بيا هغه ورته ووئيل، ”روټۍ دلته ما له کت له راوړه او ما له يې په خپل لاس راکړه.“ هغې روټۍ واخستلې او هغه له ورغله. (۱۱) کله چې هغې روټۍ ورله راوړه نو هغه راوښول او ورته يې ووئيل، ”راځه زما خوړې، ما سره ځمله.“ (۱۲) هغې ورته ووئيل، ”نه زما وروره، داسې بې شرمه کار ته ما مه مجبوروه، په کار نه دى چې داسې بد عمل په بنى اسرائيلو کښې وشى. (۱۳) زه به بيا په خلقو کښې سر څنگه اوچتوم؟ او ته به په بنى اسرائيلو کښې بې عزته يې. زه ستا منت کوم چې بادشاه ته ووايه او زما دا يقين دى چې هغه به مې تا له درکړى.“ (۱۴) خود هغې خبره يې وانه وربده، او ځکه چې هغه د هغې نه تکړه وو نو قابو يې کړه او په زور يې د هغې بې عزتى وکړه. (۱۵) بيا امنون د هغې نه ډېر زيات نفرت شروع کړو، هغه د هغې سره د هغې نه هم زيات نفرت کولو چې څومره يې مخکښې مينه ورسره کوله. هغه ورته ووئيل، ”پاڅه او ورکه شه.“ (۱۶) هغې ورته ووئيل، ”نه، زه نه ځم، ته چې ما داسې لېرې نو دا د هغې نه هم لوى جرم دى، څه چې تا اوس اوس زما سره وکړل.“ خو امنون د هغې خبرې ته غوږ نه نيولو، (۱۷) هغه خپل نوکر راوغوښتو او ورته يې ووئيل، ”دا ښځه زما د نظره لرې کړه. دا بهر وياسه او دروازه ورپسې بنده کړه.“ (۱۸) نوکر هغه بهر کړه او دروازه يې ورپسې بنده کړه. تامار د

اوردو لستونو اوردو چوغه اغوستي وه، چي په هغه وخت
 کبني د يوې پبغلي شهزادگي دا عام لباس وو. (١٩) هغې په
 خپل سر ايرې واچولې، چوغه يې وشلوله او خپل مخ يې په
 لاسونو پټ کړو. په چغو چغو يې ژړل او روانه وه. (٢٠) کله
 چې خپل ورور ابی سلوم هغه وليده نو تپوس يې ترې نه
 وکړو، ”امنون تا سره داسې غلط کار کړې دے څه؟ زما
 خورې، په دې باندې مۀ خفه کپړه. هغه ستا ناسکه ورور دے
 او د دې په حقله هيچا ته هم مۀ وايه.“ نو تامار د ابی سلوم په
 کور کبني يواځې او خفه اوسېده. (٢١) کله چې داؤد بادشاه
 خبر شو چې څه شوی ؤو، نو هغه سخت غصه شو. (٢٢) او
 ابی سلوم د امنون سره دومره نفرت کولو چې هغه سره يې
 نورې خبرې هم نه کولې ځکه چې د هغه د خور تامار سره
 امنون په زور زنا کړې وه.

د ابی سلوم بدل اخستل

(٢٣) دوه کاله وروستو ابی سلوم د افرائيم بنار سره نژدې په
 بل حصور کبني خپلې گډې کلولې او د بادشاه ټول زامن
 يې راوغوښتل چې هلته راشي. (٢٤) هغه داؤد بادشاه له لارو
 او ورته يې ووئيل، ”بادشاه سلامت، زۀ خپلې گډې کلوم. تۀ
 او ستا آفسران به راشي چې ما سره په دې کبني شريک
 شي؟“ (٢٥) بادشاه ورته وفرمائيل، ”نه، زما زويه، کۀ مونږ
 ټول ورشو نو دا به ستا دپاره لوي تکليف وي.“ ابی سلوم ورته
 بيا بيا وئيل او بادشاه د هغه سره نه تلو خو هغه د ابی سلوم
 دپاره برکت وغوښتو. (٢٦) خو ابی سلوم ورته ووئيل، ”بښه،
 کم از کم زما ورور امنون خو به پرېږدي کنه چې ما سره لار

شى. “بادشاه ترې نه تپوس وکړو، ”هغه دې ولې لار شى؟“
 (۲۷) خو ابى سلوم بيا بيا ورته وئيل چې داؤد آخر هم امنون
 او خپل نور ټول زامن پرېښودل چې د ابى سلوم سره لار شى.
 ابى سلوم يوه شاهى روتى تياره کړه. (۲۸) هغه خپلو نوکرانو
 ته ووييل، ”گورئ، کله چې امنون د ميو څښلو په وجه په
 سور کښې شى او چې زه حکم درکړم چې هغه ووژنئ نو
 يرېرئ مه. زه به په خپله د دې ذمه وارى اخلم. تکړه شى او
 چې ونه يرېرئ.“ (۲۹) نو نوکرانو د ابى سلوم په خبره عمل
 وکړو او امنون يې ووژلو. د داؤد باقى نور ټول زامن په خپلو
 قچرو باندې سواره شول او وتښتېدل. (۳۰) څه وخت چې
 هغوى خپل کور ته راروان و، نو داؤد ته داسې ووييلے
 شول، ”ابى سلوم ستا ټول زامن وژلى دى، يو هم پاتې نه
 دے.“ (۳۱) بادشاه پاڅېدو، د غم نه يې خپلې جامې وشلولې
 او خپل ځان يې په زمکه وغورزولو. کوم نوکران چې د هغه
 سره هلته و، نو هغوى هم خپلې جامې وشلولې. (۳۲) خو د
 داؤد د ورور سمعه زوى يوندب ووييل، ”بادشاه سلامت، دا
 خيال مه کوه چې هغوى ستا ټول زامن وژلى دى. صرف
 امنون مړ دے. په کومه ورځ چې امنون د تمار سره په زور
 زنا وکړه نو ابى سلوم د هغه د وژلو فېصله کړې وه. (۳۳) نو
 په دې خبره يقين مه کوه چې ستا ټول زامن مړه شوى دى،
 صرف امنون وژلے شوے دے.“ (۳۴) په دې دوران کښې
 ابى سلوم تښتېدلے وو. نو بيا پهره دار ډېر خلق وليدل چې د
 حورونام په لاره د غره نه راکوزېدل. هغه بادشاه له لارو او
 چې څه يې ليدلى و، نو د هغې نه يې خبر کړو. (۳۵) يوندب داؤد
 ته ووييل، ”وگورئ، هغه دى ستا زامن راروان دى څنگه چې
 ما درته وئيلی و چې هغوى به راشى.“ (۳۶) چې څنگه هغه دا

خبره ختمه کړه، نو د داؤد زامن راننوتل، هغوی په ژړا شروع وکړه او داؤد او د هغه افسرانو هم په چغو چغو وژړل. (۳۷) -

(۳۸) ابی سلوم وټښتېدو او د جسور بادشاه د عمیهود زوی تلمی له لارو او هلته درې کاله پاتې شو. داؤد په خپل زوی امنون پسې تر پېره وخته غمژن وو، (۳۹) خو کله چې داؤد د امنون د مرگ نه په آرام شو، نو د هغه زړه بیا دا غوښتل چې د ابی سلوم سره ملاو شی.

د ابی سلوم یروشلم ته راواپس کېدل

۱۴ (۱) یوآب ته پته ولگېده چې د داؤد بادشاه ابی سلوم پېر زیات یادېږی، (۲) نو هغه یوه هوښیاره ښځه راوغوښتله چې په تقوع کېښې اوسېده. کله چې هغه راورسېده، نو هغه ورته وویل، ”داسې ښکاره کړه چې ته په غم غمژنه یې، د غم جامې واغونډه او تېل مۀ لگوه. داسې کار کوه لکه چې یوه ښځه د پېر وخت نه په غم غمژنه وی. (۳) بیا بادشاه له لاره شه او چې زۀ درته څۀ وایم نو هغه ورته ووايه.“ نو یوآب ورته هغه څۀ وښودل چې هغې له څۀ وئیل په کار ؤو. (۴) ښځه بادشاه له ورغله، د عزت نه ورته په زمکه ټیټه شوه او ورته یې وویل، ”بادشاه سلامت، زما مدد وکړه.“ (۵) هغه ترې نه تپوس وکړو، ”تا ته څۀ تکلیف دے؟“ هغې ورته وویل، ”بادشاه سلامت، زۀ یوه غریبه کونډه یم، خاوند مې مړ دے. (۶) بادشاه سلامت، زما دوه زامن ؤو او یوه ورغ په پتو کېښې په خپلو کېښې په جگړه شول، هلته هیڅ څوک هم نه ؤو چې هغوی یې خلاص کړی وے، نو یو هغه بل ووژلو. (۷) او اوس بادشاه سلامت، زما ټول خپلوان زما خلاف

شوی دی او ما ته وائی چې زه خپل زوی هغوی ته حواله کړم، نو چې هغوی یې د خپل ورور په بدل ووژنی. که هغوی داسې وکړی نو زه به بې زویه پاتې شم. هغوی به زما آخری امید هم ختم کړی او زما یو زوی به هم نه وی چې د هغې په وجه زما د خاوند نوم د زمکې په مخ باقی پاتې شی.” (۸)

بادشاه ورته وفرمائیل، ”واپس کور ته لاړه شه، زه به دا مسئله حل کړم.” (۹) هغې ووئیل، ”بادشاه سلامت، ته چې څه هم کوې، زه او زما خاندان به د هغې الزام اخلو، ته او ستا شاهي خاندان بې گناه یی.” (۱۰) بادشاه ورته وفرمائیل، ”که څوک تا له دهمکي درکړی نو ما له یې راوله او هغه به هیڅکله هم بیا تا له تکلیف نه درکوی.” (۱۱) هغې ورته ووئیل، ”بادشاه سلامت، مالک خدای خپل خدای پاک ته سوال وکړه چې ته به هیڅ څوک نه پرېږدې چې زما د زوی نه د مرگ بدل واخلي، زه نه غواړم چې نوره وینه توئ شی.” نو داؤد ورته وئیل، ”زه د ژوندی مالک خدای په نوم قسم کوم چې ستا د زوی یو وېښته به هم نه ضائع کیري.” (۱۲) هغې ورته ووئیل، ”بادشاه سلامت، ما له اجازت راکړه چې یوه بله مسئله بیان کړم.” هغه ورته وفرمائیل، ”تیک ده ووايه.” (۱۳) هغې ورته ووئیل، ”تا د خدای پاک د خلقو سره دومره بد ولې کړی دی؟ ته خپل زوی له اجازت نه ورکوې چې د جلاوطنی نه راواپس شی، اوس اوس چې تا څه ووئیل نو تا په خپله خپل ځان مجرم کړی دے.” (۱۴) مونږ به ټول مرو، مونږ په زمکه د تویو شوو اوبو په شان یو، چې هغه بیا نه شی راغونډېدلے. خو خدای پاک د چا هلاکېدل نه غواړی او هغه داسې منصوبې جوړوی چې یو شړلے کس واپس ځان ته راولی. (۱۵) اوس بادشاه سلامت، زما تا سره د خبرو کولو

دپاره د راتلو وجه دا ده چې خلقو زهٔ یرولم، نو ما د خپل
 ځان سره ووئیل چې زهٔ په دې اُمید تا سره خبره وکړم چې
 زهٔ څه غواړم نو هغه به وکړې. ﴿١٦﴾ زما خیال دا وو چې ته
 به زما خبره واورې او د هغه کس نه به مې بچ کړې څوک
 چې زما او زما د زوی د وژلو کوشش کوی او چې داسې
 مونږ د هغه مُلک نه لرې کړی چې خدای پاک خپلو خلقو له
 ورکړې دے. ﴿١٧﴾ ما د خپل ځان سره ووئیل چې بادشاه
 سلامت، ستا خبرې دې ما له تسلی راکړی، ځکه چې بادشاه
 د خدای پاک د فربستې په شان وی او بڼه د بد نه جدا کوی.
 مالک خدای ستا خدای پاک دې مل شه. ﴿١٨﴾ بادشاه
 جواب ورکړو، ”زهٔ ستا نه یو تپوس کوم او تهٔ به ما ته رښتیا
 رښتیا وائې.“ هغې جواب ورکړو، ”بادشاه سلامت، څهٔ چې
 وئیل غواړې نو هغه ووايه.“ ﴿١٩﴾ هغه ترې نه تپوس وکړو، ”دا
 هر څهٔ په تا باندې یوآب وکړل څهٔ؟“ هغې ورته ووئیل،
 ”بادشاه سلامت، زهٔ تا ته قسم خورم چې بله لاره نشته چې
 جواب درنهٔ کړم. په حقیقت سره هغه ستا آفسر یوآب وو
 چې هغهٔ ما ته ووئیل چې څهٔ به کوم او څهٔ به وایم. ﴿٢٠﴾ خو
 هغهٔ دا د دې دپاره وکړل چې ستا اراده بدله شی. بادشاه
 سلامت، تهٔ د خدای پاک د فربستې په شان هوښیار یې او چې
 څهٔ کپړی په هغې باندې پوهېږې.“ ﴿٢١﴾ وروستو بادشاه یوآب
 ته وفرمائیل، ”تهٔ چې څهٔ غواړې نو ما د هغې د کولو فېصله
 کړې ده. لار شه او هغه زلمے ابی سلوم ولټوه او واپس یې
 دلته راوله.“ ﴿٢٢﴾ یوآب د عزت نه د داؤد په مخکښې پرمخې
 پرېوتلو او وې وئیل، ”بادشاه سلامت، مالک خدای دې تا له
 برکت درکړی. اوس ما ته پته ولگېده چې تهٔ زما نه خوشحاله
 یې، ځکه چې تا زما عرض منلے دے.“ ﴿٢٣﴾ بیا یوآب

پاڻهندو او جسور ته لاڙو او ابي سلوم پي واپس يروشلم ته راوستو. (۲۴) خو بادشاه حُڪم وڪرو چي ابي سلوم دڀ په محل ڪبني نه اوسيري. بادشاه وفرمائيل، ”زه د هغه ليدل نه غوارم.“ نو ابي سلوم په خپل ڪور ڪبني اوسيدو او د بادشاه مخي له به نه راتلو.

د ابي سلوم د حضرت داؤد سره روغه ڪول

(۲۵) په بني اسرائيلو ڪبني په بنائست ڪبني د ابي سلوم په شان مشهور هيڻ ڇوڪ هم نه وو، د سر نه تر پيشو پوري په هغه ڪبني هيڻ عيب هم نه وو. (۲۶) د هغه وپڻسته گني وو او هغه به دا په ڪال ڪبني يو ڄل واپره ڪول، ڪله به چي دا اوڀرده او درانه شول. دا د بادشاه د وزن د معيار په مطابق دوه ڪلو درانه وو. (۲۷) د ابي سلوم دري زامن او يوه پي لور تمار وه چي هغه ڊيره بنائسته جيني وه. (۲۸) ابي سلوم په يروشلم ڪبني دوه ڪاله اوسيدو او د بادشاه په مخڪبني نه حاضرېدو. (۲۹) بيا هغه يوآب راوغوبستو چي ورته ووائي چي د هغه ڊپاره بادشاه له لاڙ شي، خو يوآب به نه راتلو. ابي سلوم هغه بيا راوغوبستو او يوآب بيا د راتلو نه انڪار وڪرو. (۳۰) نو ابي سلوم خپلو نوڪرانو ته ووييل، ”گوري، د يوآب پتي زما سره نزدي دے او اوربشي په ڪبني شوڀي دي. لاڙ شي او اور پري ولگوي.“ نو هغوي لاڙل او په پتي پي اور بل ڪرو. (۳۱) يوآب د ابي سلوم ڪور ته لاڙو او ورته پي ووييل، ”ستا نوڪرانو زما پتي باندې اور وڻي بل ڪرے دے؟“ (۳۲) ابي سلوم ورته ووييل، ”دا ڇڪه چي ڪله ما ته راوغوبستي نو ته به نه راتلي. ما غوبستل چي بادشاه له لاڙ شي او هغه ته زما ڊپاره ووائي چي

زءُ د جسور نه دلته ولې راغلم؟ ښه به دا وځي چې زه هلته ايسار وځي. “ او ابى سلوم وئيل، ”زه غواړم چې ته زما دپاره د بادشاه سره د ملاوېدو بندوبست وكړې او كه زه په غلطي يم، نو هغه دې ما ووژني.“ ﴿٣٣﴾ نو يوآب داؤد بادشاه له لارو او چې ابى سلوم څه وئيلي وو هغه يې ورته ووئيل. بادشاه ابى سلوم راوغوښتو، هغه ورله راغلو او د هغه په مخكښي زمكې ته تپت شو. نو بادشاه ابى سلوم ښكل كړو.

د ابى سلوم د بغاوت منصوبه جوړول

١٥ ﴿١﴾ د هغې نه پس، ابى سلوم د ځان دپاره گاپي او آسونه تيار كړل او پنځوسو محافظانو به د دې نه مخكښي منډې وهلې. ﴿٢﴾ هغه به وختي پاڅېدو او لا به رو او د ښار د دروازي سره به په لاره كښي ودرېدو. كله به هم چې څوك د يوې لانجې سره هلته راغلو چې هغه به غوښتل چې بادشاه لانجه هواره كړي، نو ابى سلوم به هغه راوغوښتو او تپوس به يې ترې نه وكړو چې هغه د كوم ځاي دى. نو هغه سړى به ورته ووئيل چې زه د بنى اسرائيلو د يوې قبيلې نه يم، ﴿٣﴾ نو ابى سلوم به ووئيل، ”گوره، ستا دعوي په حقه ده، خو د بادشاه يو داسې سړى نشته چې ستا مسئله واورى.“ ﴿٤﴾ او هغه به دا هم وئيل، ”دا به څومره ښه وځي چې زه قاضى مقرر كړم شوم وځي. كه بيا د چا لانجه يا دعوي وځي نو هغه به ما له راتلې او ما به انصاف وركولې.“ ﴿٥﴾ كله چې هغه سړى ورله نزدې راغلو چې د ابى سلوم په وړاندې تپت شى، نو ابى سلوم به ورورسېدو، هغه به يې ونيولو او ښكل به

یہی ڪڙو. (۶) ابي سلوم داسي د هر يو بني اسرائيلي سره ڪول
 چي هغه به د انصاف دپاره بادشاهه له ورتلو، نو داسي هغه د
 بني اسرائيلو زړونه وگڙيل. (۷) څلور ڪالهه پس ابي سلوم داؤد
 بادشاهه ته ووييل، ”بادشاهه سلامت، ما له اجازت راکڙه چي
 زه حبرون ته لاڙ شم او چي زه هغه لوظ پوره ڪرم چي ما د
 مالڪ خدائ سره ڪڙي دمي. (۸) ڪله چي زه په شام ڪڙي
 په جسور ڪڙي اوسېدم، نو ما د مالڪ خدائ سره لوظ وڪړو
 چي ڪه هغه ما واپس يروشلم ته بوځي، نو زه به په حبرون
 ڪڙي د هغه عبادت وڪرم.“ (۹) بادشاهه ورته وفرمائيل، ”په
 خبر لاڙ شه.“ نو ابي سلوم حبرون ته لاڙو. (۱۰) خو هغه په پټه
 باندې د بني اسرائيلو ٽولو قبيلو ته پيغام وږونكي ولېږل چي
 ورته ووائی، ”ڪله چي تاسو د بيگل آواز واورئ نو په چغو
 ووائی چي ابي سلوم په حبرون ڪڙي بادشاهه جوږ شو
 دمي.“ (۱۱) دوه سوه سڙي د هغه سره د ابي سلوم په دعوت
 باندې يروشلم ته تلي وڙو، هغوي ته د دې منصوبي په حقله
 هيڅ پټه نه وه او ٽول په صفا زږه تلي وڙو. (۱۲) ڪله چي
 ابي سلوم نذراني پيش ڪولې نو هغه اخی تفل جلونې هم
 راوغوښتو څوڪ چي د داؤد مشير وو، چي د خپل ښار جلوه
 نه راشي. د بادشاهه خلاف منصوبه مضبوطه شوه او د
 ابي سلوم ڪسان زياتېدل.

د حضرت داؤد د يروشلم نه تبديل

(۱۳) يو پيغام وږونكي راغلو او داؤد ته يي ووييل، ”بني
 اسرائيليان د ابي سلوم وفادار دي.“ (۱۴) نو داؤد خپلو ٽولو
 آفسرانو ته وفرمائيل چي ڪوم د هغه سره په يروشلم ڪڙي

ۋو، ”کټه مونږ د ابی سلوم نه تبستېدل غواړو نو چې سمدستی
 وتبستو. زر شیء. گڼې هغه به زر دلته راشی، مونږ له به
 شکست راځی او په ښار کښې به هر یو کس ووژنی.“ (۱۵)
 هغوی جواب ورکړو، ”بادشاه سلامت، آو، ته چې خټه وائی
 نو مونږ د هغې کولو ته تیار یو.“ (۱۶) نو بادشاه د خپلې ټول
 خاندان او آفسرانو سره لاړو، خو هغه خپلې لس وینځې یې
 پرېښودلې چې د محل خیال ساتی. (۱۷) کله چې بادشاه او د
 هغه ټول سړی د ښار نه تلل، نو هغوی د لږ مزل نه پس په
 آخری کور کښې ایسار شول. (۱۸) د هغه ټول آفسران ورسره
 ولاړ ۋو چې په دې کښې شاهي فوجیان د هغه په مخکښې تېر
 شول. هغه شپږ سوه فوجیان هم تېر شول چې د جات نه
 ورپسې راروان ۋو، (۱۹) او بادشاه د هغوی مشر اتی ته
 وفرمائیل، ”ته مونږ سره ولې ځې؟ واپس شه او د نوی بادشاه
 سره ایسار شه. ته مسافر یې، چې د خپل ملک نه مهاجر
 شوې یې. (۲۰) ته دلته ډېر لږ وخت اوسېدلې یې، نو زه تا د
 ځان سره ولې وگرځوم؟ ما ته په خپله هم دا پته نه لگی چې
 زه چرته روان یم. واپس لاړ شه او خپل وطندار د ځان سره
 بوځه. او مالک خدای دې تا ته خپله مهربانی او وفاداری
 وښائی.“ (۲۱) خو اتی ورته ووئیل، ”بادشاه سلامت، زه تا ته
 د مالک خدای او ستا په سر قسم کوم چې ته چرته هم ځې
 نو زه به همېشه تا سره ځم، کټه په دې کښې د مرگ خطر
 هم وی.“ (۲۲) داؤد ورته وفرمائیل، ”تیک ده، راځی چې خو.“
 نو اتي د خپلو ټولو سړو او بال بچ سره لاړو. (۲۳) چې کله د
 داؤد ټول کسان لاړل نو خلقو په چغو چغو وژړل. بادشاه د
 قدرون ولې نه واورېدو، چې خپل سړی ورپسې ۋو او هغوی
 په یو ځای د صحرا طرف ته لاړل. (۲۴) صدوق امام هلته وو

او لیویانو د هغه سره د لوظ صندوق روان کړې وو. هغوی
 دا کښودو او بیا یې تر هغې پورې اوچت نه کړو چې ټول
 خلق د ښار نه تلی نه ؤو. ابیاتار امام هم هلته وو. (۲۵) بیا
 بادشاه صندوق ته وفرمائیل، ”د لوظ صندوق واپس ښار ته
 یوسه. که زه د مالک خدای په نظر کښې ښه ښکارم، نو یوه
 ورغ به مې هغه واپس دې صندوق او د هغه خای لیدو له
 راولی چرته چې دا پروت دے. (۲۶) خو که هغه زما نه رضا
 نه وی نو چې د هغه خه خوښه وی نو هغه شان دې راسره
 وکړی.“ (۲۷) نو هغه صندوق ته داسې وئیل، ”گوره، خپل
 زوی اخیمعض او د ابیاتار زوی یونتن د خان سره کړه او په
 خبر سره واپس ښار ته لاړ شی. (۲۸) زه به په صحرا کښې د
 سیند د گودر په غاړه انتظار کوم تر دې پورې چې ستاسو نه
 خبر راورسیری.“ (۲۹) نو صندوق او ابیاتار د لوظ صندوق
 واپس یروشلم ته یووړو او هلته ایسار شول. (۳۰) داؤد په ژړا
 ژړا د زیتونو غره ته وختلو، خپلی د هغه په پښو نه وې او د
 خفگان نه یې خپل سر پټ کړې وو. چې په هغه پسې څوک
 راروان ؤو نو هغوی هم سرونه پټ کړی ؤو او ژړل یې. (۳۱)
 کله چې داؤد خبر شو چې اخی تفل په بغاوت کښې د
 ابی سلوم سره ملگرے شوی دے نو هغه داسې دعا وکړه،
 ”مالکه خدایه، زه تا ته سوال کوم چې د اخی تفل مشوره په
 کم عقلتوب بدله کړه.“ (۳۲) کله چې داؤد د غره سر ته
 ورسېدو، چرته چې د عبادت یو خای وو، نو خپل یو اعتباری
 ملگرے حوسی، ارکے ورسره ملاو شو، هغه خپلی جامې
 شلوی وې او په سر یې خاورې پرتی وې. (۳۳) داؤد هغه ته
 وفرمائیل، ”که ته ما سره ځي نو ته به زمونږ دپاره لانجه
 جوړه کړې، (۳۴) خو ته ما سره دا ښه کولې شي چې ښار

ته واپس شي او ابي سلوم ته ووائي چي ته به اوس په وفاداري سره د هغه خدمت كوي لکه څنگه چي دې د هغه د پلار خدمت كړي وو. او د اخی تفل د مشورې پېر مخالفت كوه. (۲۵) صدوق او ابياتار امامان به هلته وي، چي ته د بادشاه په محل كښي څه هم اورې نو هغوي ته وايه. (۲۶) د هغوي زامن اخی معض او يونتن د هغوي سره دي، هغوي د هغه ټولو معلوماتو سره ما له راولپړه چي تا راجمع كړي وي. (۲۷) نو د داؤد ملگرې حوسي د ابي سلوم د رارسېدو سره سم ښار ته راوگرځېدو.

حضرت داؤد او ضييا

۱۶ (۱) كله چي داؤد د غره د سر نه لږ مخكښي تلې وو، نو هغه ناڅاپه د مفيبوست د نوكر ضييا سره ملاو شو، د هغه سره دوه خرونه وو چي دوه سوو پوپو، يو سل موتي كشمشو، سل موتي د اوړي مېوو او د ميو پكه يوه مشكيزه پرې بار وو. (۲) داؤد بادشاه ترې نه تپوس وكړو، ”ته په دې ټولو څيزونو باندې څه كوي؟“ ضييا ورته ووييل، ”بادشاه سلامت، خره ستا د خاندان د سورلي دپاره دي، روتي او مېوې د دې سړو د خوراك دپاره دي او مې د دوي د څښلو دپاره دي چي كله دوي په صحرا كښي ستړي وي.“ (۳) بادشاه ترې نه تپوس وكړو، ”ستا د نېك ساؤل نمسه مفيبوست چرته دې؟“ ضييا ورته ووييل، ”هغه په يروشلم كښي ايسار دې، ځكه چي د هغه خيال دا دې چي بني اسرائيليان به هغه له د هغه د نيکه ساؤل بادشاهي بيا وركړي.“ (۴) بادشاه ضييا ته وفرمائيل، ”د مفيبوست سره

چي ڇڻه هم دي هغه ستا شول. “ضييا جواب وركڙو، ”زه“ ستا په وړاندې د عزت نه ټيټېږم، بادشاه سلامت، ته دې زما نه همپشه خوشحاله اوسي.“

حضرت داؤد او سمعي

٥) کله چې داؤد بادشاه بحوريم ته ورسېدو، نو د ساؤل يو خپلوان د جيرا زوى سمعي د ملاوېدو دپاره ورله راووتلو، کله چې هغه راروان وو نو کنځل يې کول. ٦) سمعي داؤد او د هغه آفسران په کاپو وويشتل، اگر چې د داؤد سره خپل سپرى او فوجيان هم څنگ په څنگ ولاړ وو. ٧) سمعي کنځلې کولې او وې ووييل، ”اوځه، اوځه. قاتله، مجرمه. ٨) تا د ساؤل نه بادشاهى واخستله او اوس مالک خدائ ستا نه بدله اخلى ځکه چې تا د ساؤل د خاندان پېر کسان وژلى دى. مالک خدائ ستا زوى ابى سلوم له بادشاهى وركړې ده، اے قاتله، ته تباہ يې.“ ٩) ابيشى ووييل چې د هغه مور ضروياه وه، ”بادشاه سلامت، تا دا مردار سپى ولې پرېښودو چې کنځلې درته وکړي؟ ما له اجازت راکړه چې زه ورشم او سر ترې نه پرې کړم.“ ١٠) بادشاه ابيشى او د هغه ورور يوا ب ته وفرمائيل، ”دا ستا کار نه دى. که هغه ما ته کنځل کوى او هغه ته مالک خدائ دا فرمائيلى وى، نو څوک دا حق لرى چې تپوس ترې نه وکړي چې دا ولې کوې؟“ ١١) نو داؤد ابيشى او خپلو ټولو آفسرانو ته وفرمائيل، ”زما خپل زوى زما د وژلو کوشش کوى، تاسو په دې بنيامينى باندې ولې حېرانېږئ؟ مالک خدائ ورته فرمائيلى دى چې ما ته کنځلې وکړي، نو هغه پرېږدئ چې هم داسې کوى. ١٢)

کهدے شی چي مالک خدائ زما مشکل ووينی او نن ما سره
 د دې کنځلو په بدل کبني بنه وکړی. (۱۳) نو داؤد او د هغه
 سړی په لاره روان ؤو. سمعی هم په نزدې غر باندې روان
 وو، هغه کنځلې کولې او په روانه کبني يې هغوی په کانو
 ویشتل او خاورې يې پرې اچولې. (۱۴) کله چې بادشاه او د
 هغه ټول سړی اردن ته ورسېدل نو هغوی سخت ستړی ؤو او
 هلته هغوی آرام وکړو.

ابی سلوم په یروشلم کبني

(۱۵) ابي سلوم او د هغه سره ټول بنی اسرائیلیان یروشلم ته
 ننوتل او اخی تفل د هغوی سره وو. (۱۶) کله چې د داؤد
 اعتباری ملگرے حوسی د ابي سلوم سره ملاو شو نو هغه
 چغه کړه، ”بادشاه سلامت، زندهباد. بادشاه سلامت،
 زندهباد.“ (۱۷) ابي سلوم ترې نه تپوس وکړو، ”ستا د خپل
 دوست داؤد سره وفاداری چرته لاره؟ ته د هغه سره ولې لانه
 پرې؟“ (۱۸) حوسی ورته وویل، ”ما داسې څنگه کړی وے؟
 زه د هغه چا په طرف يم چې څوک د مالک خدائ، دې خلقو
 او ټولو بنی اسرائیلو خوښ کړے وی. زه به تا سره ایسار
 شم. (۱۹) د دې نه علاوه، زه چې د خپل نېک د زوی خدمت
 نه کوم نو د چا به کوم؟ څنگه چې ما ستا د پلار خدمت
 کړے دے، نو زه به ستا خدمت هم کوم.“ (۲۰) بیا ابي سلوم
 اخی تفل ته وروگرځېدو او ورته يې وویل، ”ته مونږ له خپله
 مشوره راکړه چې مونږ څه وکړو؟“ (۲۱) اخی تفل ورته وویل،
 ”لار شه او د خپل پلار د وینځو سره څمله کومې يې چې د
 ځان نه وروستو پرېښودلې دی چې د محل خیال ساتی. نو بیا

به په بنی اسرائیلو کښې هر چا ته پته ولگی چې تا په څرگنده د خپل پلار بې عزتی کړې ده نو داسې ستا ملگری به نور هم تکره شی. (۲۲) نو هغوی د محل په چت باندې د ابی سلوم دپاره یوه خپمه ولگوله او د ټولو خلقو په مخکښې ابی سلوم ورننوتلو او د خپل پلار د وینځو سره ځملاستو. (۲۳) په هغه ورځو کښې به چې اخی تفل کومه مشوره ورکوله نو هغه به داسې منلې شوه لکه چې دا بلکل د خدای پاک خبره وی، داؤد او ابی سلوم دواړو به منله.

د حوسی ابی سلوم بې لارې کول

۱۷ (۱) د هغې پېر وخت نه وو شوی چې اخی تفل

ابی سلوم ته ووئیل، ”ما پرېږده چې دولس زره سپری خوښ کړم او نن شپه زه په داؤد پسې روان شم. (۲) کله چې هغه سترې او بې حوصلې وی نو زه به په هغه حمله وکړم. هغه به ویرېږی او د هغه ټول سپری به وتبستی. او زه به صرف بادشاه ووژنم (۳) او بیا به د هغه ټول سپری تا له داسې واپس راولم، لکه چې ناوې خپل خاوند له راځی. تاسو غواړئ چې دا یو کس ووژنئ نو باقی نورو خلقو ته به خبر شی.“ (۴) دا خبره ابی سلوم او ټولو بنی اسرائیلی مشرانو ته ښه معلومه شوه. (۵) ابی سلوم ووئیل، ”اوس حوسی راوغواړه او چې هغه څه وائی نو هغه ته به غوږ ونیسو.“ (۶) کله چې حوسی راورسېدو نو ابی سلوم ورته ووئیل، ”دا هغه مشوره ده چې اخی تفل مونږ له راکړې ده، مونږ له پرې عمل کول په کار دی او که نه؟ که تۀ وائې چې نه نو بیا تۀ مونږ ته

ووايه چې څه وکړو. (۷) حوسى ورته ووئيل، ”دې ځل چې
 اخى تفل کومه مشوره درکړې ده هغه بنه نه ده. (۸) تا ته پته
 ده چې ستا پلار او د هغه سپرى تکړه جنگ کوونکى دى او
 هغوى داسې غصه دى لکه چې د يو مېلو نه بچى تېستولې
 شوى وى. ستا پلار يو تجربه کار فوجى دى او د شپې د
 خپلو سپرو سره نه ايسارېږي. (۹) کېدې شى چې اوس هم
 هغه په يو غار کېښي يا په بل ځاى کېښي پت وى. چې څنگه
 داؤد ستا په سپرو باندې حمله وکړي او چې هر څوک هم د
 دې نه خبر شى نو وائى به چې ستا ډېر فوجيان وژلى شوى
 دى. (۱۰) بيا به د ټولو نه تکړه سپرې هم یرېږي د چا چې د
 ازمرى په شان زړه وى ځکه چې په بنى اسرائيلو کېښي هر چا
 ته پته ده چې ستا پلار يو لوى فوجى دى او د هغه سپرى
 تکړه جنگ کوونکى دى. (۱۱) زما مشوره دا ده چې د ملک د
 يو سر نه تر بل سره پورې ټول بنى اسرائيليان راغونډ کړه،
 لکه چې د سمندر په غاړه څومره شگې دى، د دې دپاره چې
 ته په خپله په جنگ کېښي د هغوى نه مخکېښي لاړ شې. (۱۲)
 داؤد چې هر چرته وى مونږ به يې پېدا کړو او داسې به
 ورباندې وروغورزېږو لکه چې په زمکه باندې پرڅه پرېوځي.
 هغه او د هغه سپرى به ژوندى پاتې نه شى. (۱۳) که هغه ښار
 ته راوتېښتى، نو زمونږ خلق به رسى راوړي او ښار به لاندې
 مېدان ته راکاږي. يو وړوکى کاڼى به هم پاتې نه شى. (۱۴)
 ابى سلوم او ټولو بنى اسرائيلو ووئيل، ”د حوسى مشوره د
 اخى تفل د مشورې نه بنه نه ده.“ مالک خدائى دا فېصله کړې
 وه چې د اخى تفل بنه مشوره به نه شى منلې، نو داسې هغه
 به په ابى سلوم باندې تباھى راولي.

حضرت داؤد ته خبرداري ملاوېدل او د هغه

تېستېدل

١٥) بيا حوسى صدوق او ابياتار امام ته ووييل، ”دا هغه څه دى چې اخى تفل ابى سلوم او د بنى اسرائيلو مشرانو ته وئيلى دى او دا هغه څه دى چې ما يې مشوره ورکړې ده.“ (١٦)

حوسى دا هم ووييل، ”زر شى، داؤد له پېغام ولېږئ چې د سيند سره هغه ځاى کښې شپه تېره نه کړى چرته چې اوبه کمې دى او خلق په کښې اوږى راوړى او د اردن سيند نه دې سمدستى پورې وځى او صحرا ته دې لاړ شى، نو هغه او د هغه سړى به نه گېرېږي او نه به مري.“ (١٧) د ابياتار زوى يونتن او د صدوق زوى اخيمعض د عين راجل د چينې سره انتظار کولو، چې د يروشلم په بهرنۍ غاړه باندې وه، ځکه چې هغوى دا جرأت نه شو کولې چې ښار ته د ننوتلو په وخت وليدې شى. يوه نوکره ښځه به هر وخت تلله او چې څه کېدل نو هغوى ته به يې ووييل او بيا به هغوى تلل او داؤد بادشاه ته به يې وئيل. (١٨) خو يوه ورځ يو هلک هغوى وليدل او هغه ابى سلوم ته ووييل، نو هغوى تېز لاړل چې په بحوريم کښې د يو سړى په کور کښې پټ شى. د هغه د کور سره نژدې د هغه کوهې وو او هغوى هغه کوهى ته ورکوز شول. (١٩) د هغه سړى ښځې تخته واخستله، د کوهى په خوله باندې يې کېښوده او په دې باندې يې غله وشيندله، نو چې هيڅ څوک دا شک ونه کړى چې هغوى دلته وو. (٢٠) د ابى سلوم آفسران هغه کور ته راغلل او د هغه ښځې نه يې تپوس وکړو، ”اخييمعض او يونتن چرته دى؟“ هغې ورته ووييل، ”هغوى د سيند نه پورې وتى دى.“ هغه سړو هغوى

ولتول خو پېدا يې نه کړل، نو هغوی یروشلم ته راواپس شول. (۲۱) د هغوی د تلو نه پس، اخیمعض او یونتن د کوهی نه راووتل او لارل او داؤد بادشاه له یې خبر ورسولو. هغوی د هغه خلاف د اخی تفل د منصوبې نه خبر کړو او ورته یې وویل، ”زر شه، او د سیند نه پورې وځه.“ (۲۲) نو داؤد او د هغه ټول سړی د اردن سیند نه په پورې وتلو شروع وکړه او تر سحر د رڼا پورې ټول بلې غاړې ته پورې وتل. (۲۳) کله چې اخی تفل ته پته ولگېده چې د هغه په مشوره عمل نه دے شوے، نو هغه خپل خر کته کړو او خپل ښار ته واپس لاړو. کله چې هغه خپلې ټولې معاملې هوارې کړې نو هغه خپل ځان پهانسی کړو او مړ شو. هغه د خپل خاندان په اديره کښې ښخ شو. (۲۴) داؤد د محنايم ښار ته په هغه وخت رسېدلے وو چې څه وخت ابی سلوم او بنی اسرائیلیان د اردن سیند نه پورې وتلی ؤو. (۲۵) ابی سلوم د یوآب په ځای عماسا د لښکر مشر جوړ کړے وو. عماسا د اسمعیلی اتر زوی ؤو، د هغه مور ابی جیل وه، چې هغه د ناحس لور او د یوآب د مور ضرویاه خور وه. (۲۶) ابی سلوم او د هغه سړو د جلعاد په ملک کښې خېمې لگولې وې. (۲۷) کله چې داؤد محنايم ته ورسېدو، نو هغه د ناحس د زوی سویبی سره ملاو شو، چې هغه په ربه ښار کښې د عمون د قبیلې وو، د عمی اېل زوی مکیر سره چې د لودبار وو او د جلعاد د قبیلې د برزلی سره هم ملاو شو، برزلی د راجلیم وو. (۲۸) - (۲۹) هغوی جامونه، د خاورو لوبښی، بستري او داؤد او د هغه د سړو دپاره خوراک هم راوړو لکه غنم، اوربښې، اوږه، وریټې دانې، کوربښې، دالونه، شات، پنیر، ماسته او داسې څه گډې هم. هغوی ته پته وه چې داؤد او د هغه سړی به په صحرا

د ابې سلوم شکست او وژلې کېدل

۱۸

داؤد بادشاه خپل ټول سړي راغونډ کړل او د زرو او سلو کسانو په ډلو کښې يې تقسيم کړل او په دوی باندې يې د مشرۍ دپاره آفسران مقرر کړل. (۱) بيا يې هغوی په درېو ډلو کښې ولېږل، چې د هرې يوې قبيلې خپل مشر وو، يوآب او د يوآب ورور ابیشه او د جات اټے وو. او بادشاه خپلو سړو ته وفرمائيل، ”زه به په خپله تاسو سره ځم.“ (۲) خو هغوی ورته وويل، ”ته به مونږ سره نه ځي، که زمونږ باقی ټول کسان واپس شي او وتښتي نو په دشمن به څه فرق پرې نه وځي، يا که زمونږ نيم کسان هم ووژلے شي، خو ته زمونږ د لسو زرو نه ښه يې. ښه به دا وی چې ته په ښار کښې ایسار شي او مونږ له مدد رالېږي.“ (۳) بادشاه ورته وفرمائيل، ”څه چې تاسو ته ښه ښکاري نو زه به هم هغه شان کوم.“ نو چې کله د هغه سړي د زرگونو او سلگونو په ډلو کښې روان وو نو هغه د ښار د دروازې په خوا کښې ایسار شو. (۴) هغه يوآب، ابیسی او اټي له دا حکم ورکړو، ”زما د خاطرې ابې سلوم ته نقصان مه رسوي.“ او چې داؤد دا حکم خپلو آفسرانو له ورکولو نو ټولو فوجیانو واورېدو. (۵) د داؤد لښکر مېدان ته لاړو او د افرائیم په ځنګل کښې يې د بنی اسرائیلو سره جنګ وکړو. (۶) بنی اسرائیلو د داؤد د سړو نه شکست وخوړو، او دا دومره سخت شکست وو چې په هغه ورځ شل زره سړي ووژلے شول. (۷) جنګ په ټول

مَلڪِ كَبْنِي خور شو او چي په جنگِ كَبْنِي خومره سږي مږه
و نو د هغې نه زيات په خنګل كَبْنِي مږه شول. (۹)

ابى سلوم ناخپه د داؤد يو خو سږو سره ملاو شو. ابى سلوم
په يو قچر باندې سور وو او قچر د خپري يوي لوي وني
لاندې ننوتلو، نو د ابى سلوم سر په خانګو كَبْنِي ونستو. قچر
منډه كړه او ابى سلوم په هوا كَبْنِي ترې نه خوړند پاتي شو.
(۱۰) د داؤد يو سږي هغه وليدو او يوآب يې خبر كړو،

”صاحب، ما ابى سلوم وليدو چې د خپري په ونه كَبْنِي خوړند
وو.“ (۱۱) يوآب ورته ووييل، ”تا چې هغه وليدو نو هغه دې
هم هلته ولې نه وژلو؟ نو ما به تا له په خپل لاس د سپينو زرو
لس سيكې او يو فوجي كمريند دركړې وې.“ (۱۲) خو هغه

سږي ورته ووييل، ”كه تا ما له زر د سپينو زرو سيكې هم
راكړې وې، نو ما به د بادشاه د زوي خلاف لاس نه وو
اوچت كړې. مونږ ټولو اورېدلى دى چې بادشاه تا، ابيشى او
اټي له حكم دركړې دې چې زما په خاطر ابى سلوم زلمى ته
نقصان مه رسوي.“ (۱۳) خو كه ما د بادشاه نافرمانى كړې

وې او ابى سلوم مې وژلې وې، نو بادشاه به د دې نه خبر
شوې وې، هغه د هر څه نه خبرېږي او تا به زه نه وې بچ
كړې.“ (۱۴) يوآب ووييل، ”زه تا سره نور وخت نه ضائع

كوم.“ هغه درې نېزې واخستلې او د ابى سلوم په سينه كَبْنِي
يې ننويستلې چې هغه لا ژوندې وو او د خپري په ونه كَبْنِي
خوړند وو، (۱۵) بيا د يوآب لس فوجيان ابى سلوم ته رانږدې
شول او هغه يې مړ كړو. (۱۶) نو يوآب حكم وكړو چې د

جنگ د ودرېدو دپاره دې شپېلې وغږولې شي او د هغه
فوجيان په بنى اسرائيلو پسې تلو نه راواپس شول. (۱۷) هغوى
د ابى سلوم لاش واخستلو او په خنګل كَبْنِي يې په يوه ډوبه

کنده کښې وغورزولو او د کاڼو په يو ډېری باندې يې پټ

کړو. ټول بنی اسرائیلیان خپلو کورونو ته وتښتېدل. (۱۸)

ابی سلوم په خپل ژوند کښې د خپل ځان دپاره په شاهي وادی

کښې يو یادگار جوړ کړی وو، ځکه چې د هغه زامن نه وو

چې د هغه نوم ژوندی پاتې شی. نو په دې باندې يې خپل نوم

کښودو او تر نن ورځې پورې دا د ابی سلوم په یادگار مشهور

دی.

د حضرت داؤد د ابی سلوم د مرگ نه خبرېدل

(۱۹) بیا د صدوق زوی اخیمعض یوآب ته ووئیل، ”ما پرېږده

چې د دې زېری سره بادشاه له ورمندې کړم چې مالک خدای

هغه د خپلو دشمنانو نه بچ کړی دی.“ (۲۰) یوآب ووئیل،

”نه، نن به ته پېغام نه وړې بله ورځ به یې یوسې، ځکه چې د

بادشاه زوی مړ دی.“ (۲۱) بیا هغه خپل د ایتھوپیا غلام ته

ووئیل، ”لار شه تا چې څه لیدلی وی هغه بادشاه ته ووايه.“

غلام تپت شو او منډه یې کړه. (۲۲) اخیمعض ورته بیا بیا

وئیل، ”چې څه کیږی نو هغه به کیږی خو ما پرېږده چې خبر

یوسم.“ یوآب ترې نه تپوس وکړو، ”زما زوی، ته داسې ولې

کوې؟ تا ته به د دې هیڅ فائده ملاو نه شی.“ (۲۳) اخیمعض

بیا ووئیل، ”چې څه هم کیږی زه تلل غواړم.“ یوآب ورته

ووئیل، ”نو بیا لار شه.“ نو اخیمعض لاندې د اردن په مېدان

کښې په سرک باندې منډه کړه او زر د غلام نه مخکښې تېر

شو. (۲۴) داؤد ښار ته د ننوتو او بهر ته راوتو دروازو په مینځ

کښې ناست وو. محافظ د دېوال سر ته وختلو او د دروازې

په خوله کښې په چت باندې ودرېدو، هغه بهر وکتل او وې

وليدل چي يو سرے يواڻي منڍي راوهي. (۲۵) هغه لاندې آواز وکرو او بادشاه پي خبر ڪرو او بادشاه وفرمائيل، ”ڪه هغه يواڻي وي، نو هغه به يو زبرے راروان ڪرے وي.“ هغه منڍه وهونڪے نور هم رانزدې ڪڍدو. (۲۶) محافظ يو بل سرے وليدو چي يواڻي پي منڍي وهلي او هغه لاندې د دروازي محافظ ته آواز وکرو، ”گوره، يو بل سرے هم منڍي راوهي.“ بادشاه ورته وفرمائيل، ”هغه هم زبرے راروان ڪرے دے.“ (۲۷) محافظ ووئيل، ”هغه وڙومبے سرے داسي منڍي وهي لکه چي اخيمعض وي.“ بادشاه ورته وفرمائيل، ”هغه بنه سرے دے او هغه به يو بنه زبرے راوري.“ (۲۸) اخيمعض بادشاه ته آواز وکرو، د هغه په مخڪنبي زمڪي ته ٿيپت شو او وڙي وئيل، ”د مالڪ خدائ ستا د خدائ پاڪ ثناء صفت دې وي، بادشاه سلامت. هغه تا له په هغه سڙو باندي فتح درڪري ده چا چي ستا خلاف بغاوت ڪرے وو.“ (۲۹) بادشاه ٽپوس وکرو، ”ولي هغه زلمے ابي سلوم بچ دے؟“ اخيمعض ورته ووئيل، ”بادشاه سلامت، ڪله چي ستا آفسر يوآب زه واپرلم، نو ما د خلقو يوه لويه گنه وليده، خو ما ته پته ونه لگېده چي دا د خه گنه وه.“ (۳۰) بادشاه ورته وفرمائيل، ”هلته ودربره.“ نو هغه لاڙو او هلته ودرېدو. (۳۱) بيا هغه د ايتھوپيا غلام راورسېدو او بادشاه ته پي ووئيل، ”بادشاه سلامت، ستا دپاره ما سره يو زبرے دے، مالڪ خدائ تا له نن په هغه ٽولو باندي فتح درڪري ده چا چي ستا خلاف بغاوت ڪرے دے.“ (۳۲) بادشاه ٽپوس وکرو، ”هغه زلمے ابي سلوم بچ دے خه؟“ غلام ورته ووئيل، ”بادشاه سلامت، زه غواڙم چي په هغه باندي خه شوي دي چي هغه ستا په ٽولو دشمنانو او په هغوي باندي شوي وے چا چي د بادشاه خلاف بغاوت ڪرے

دے۔“ (۳۳) بادشاہ ڊپر غمڙن شو. د ښار په دروازه بره کوټې ته وختلو او ژړل يې او په چغو چغو يې ژړل، ”اے زما بچيه، زما زويه، ابی سلومه، ابی سلومه، زما زويه. کاش چې ستا په ځای زه مړ وې، زما زويه. ابی سلومه، زما زويه.“

د یوآب پښېمانه کېدل

۱۹

(۱) یوآب خبر شو چې داؤد بادشاہ ژاری او د

ابی سلوم په غم غمڙن دے. (۲) نو په هغه ورځ د داؤد د ټولو فوجیانو د فتحې خوشحالی په غم بدله شوه، ځکه چې هغوی خبر شول چې بادشاہ په خپل زوی باندې غم کوی. (۳)

هغوی پټ پټ ښار ته واپس لاړل، لکه څنگه چې هغه فوجیان شرمېږی چې کوم د جنگ نه تښتی. (۴) بادشاہ خپل مخ پټ کړے وو او په چغو چغو يې ژړل، ”اے زما زويه، زما زويه ابی سلومه. ابی سلومه، زما زويه.“ (۵) یوآب د بادشاہ کور ته

لاړو او ورته يې وویل، ”تا نن خپل هغه سړی سپک کړی دی چا چې ستا، ستا د زامنو، لونیو، ستا د ښځو او ستا د وینځو ژوند بچ کړے وو. (۶) ته د هغه چا مخالفت کوې چې څوک

درسره مینه کوی او چې څوک درنه نفرت کوی نو د هغوی ملګرتیا کوې. تا دا خبره صفا کړې ده چې تا سره د خپلو

آفسرانو او سړو هیڅ قدر نشته. ما ته پته ده چې ته به نن ښه خوشحاله وې چې ابی سلوم ژوندے وے او مونږ ټول مړه

وے. (۷) اوس لاړ شه او د خپلو سړو حوصله افزائی وکړه خو که تا داسې ونه کړل نو زه د مالک ځدای په نوم قسم

خورم چې تر سبا سحر پورې به د هغوی یو کس هم تا سره

نه وی. دا به دومره لوی مصیبت وی چې په ټول ژوند کبني به داسې مصیبت درياندې نه وی تېر شوی. (۸) نو بادشاه پاڅېدو، لاړو او د ښار د دروازې سره نژدې کښېناستو. د هغه سپری خبر شول چې هغه هلته دے او ټول ترې نه گېرچاپېره راټول شول.

د حضرت داؤد يروشلم ته واپس روانېدل

په دې دوران کبني ټول بنی اسرائیلیان خپلو کورونو ته تښتېدلی ؤو. (۹) په ټول ملک کبني هغوی په خپلو کبني په لانجه شول. هغوی یو بل ته ووئیل، ”داؤد بادشاه مونږ د خپلو دشمنانو نه بچ کړو. هغه مونږ د فلسطیانو نه بچ کړو، خو هغه اوس د ابی سلوم نه وتښتېدو او ملک یې پرېښودو. (۱۰) مونږ ابی سلوم خپل بادشاه مقرر کړو، خو هغه په جنگ کبني وژلے شوی دے. نو څوک داؤد بادشاه واپس ولې نه راولی؟“ (۱۱) بنی اسرائیلو چې څه وئیل نو هغه خبر داؤد بادشاه ته ورسېدو. نو هغه صدوق او ابیاتار امامان ولېږل چې د یهوداه د مشرانو نه تپوس وکړی، ”تاسو دې ولې هغه آخری قبیله یی چې د داؤد بادشاه محل ته د واپس راوستلو خیال لرئ؟“ (۱۲) تاسو زما خپلوان یی او زما خپله وینه یی، تاسو دې ولې هغه آخری قبیله یی چې ما واپس بوځئ؟“ (۱۳) داؤد هغوی ته دا هم وفرمائیل چې عماسا ته ووائی، ”ته زما رشته دار یی. د نن نه زه تا د یوآب په ځای د لښکر مشر مقرروم. خو که ما داسې ونه کړل نو ځدای پاک دې ما هلاک کړی.“ (۱۴) د داؤد په خبرو باندې د یهوداه ټول سپری د هغه ملگری شول او هغوی هغه له خبر ولېږلو چې د خپلو

ټولو آفسرانو سره واپس راشی. (۱۵) نو بادشاه راواپس شو او د اُردن سیند ته ورسېدو. نو د یهوداه خلق جِجال ته راغلی ؤو چې د بادشاه سره ملاو شی او د اُردن سیند نه یې پورې باسی. (۱۶) هم په هغه وخت د بحوریم د علاقې د جیرا زوئ سِمعی بنیامینے د اُردن سیند له تېز لارو چې د داؤد بادشاه سره ملاو شی. (۱۷) د هغه سره د بنیامین د قبیلې زر سړی ؤو. او د ساؤل د خاندان نوکر ضیبا هم د خپلو پینځلسو زامنو او شلو نوکرانو سره راغلو او هغوی د بادشاه نه مخکېني د اُردن سیند نه پورې وتل. (۱۸) هغوی په گودر د سیند نه پورې وتل چې د شاهي خاندان په پورې وتلو کېني مدد وکړی او چې هغه څه وکړی څه چې بادشاه غوښتل.

د حضرت داؤد په سِمعی باندې ترس کول

کله چې بادشاه د سیند نه پورې وتو، نو د جیرا زوئ سِمعی د هغه په مخکېني پرمخې پرېوتو (۱۹) او وې وئیل، ”بادشاه سلامت، زما هغه غلطی معاف کړه چې په کومه ورځ ته د یروشلم نه تلې او ما کړې وه. او هغه د زړه نه ویاسه. (۲۰) صاحبه، ما ته پته ده چې ما گناه کړې ده، نو دا ځکه زه د شمالی قبیلو نه وپرومبے کس یم چې نن تا سره بادشاه سلامت ملاوېدو له راغلی یم.“ (۲۱) د ضرویاه زوئ ابیشی وئیل، ”سِمعی دې ووژلے شی ځکه چې هغه هغه چا ته کنځل کړی دی څوک چې مالک خدای خوښ کړے دے چې بادشاه شی.“ (۲۲) خو داؤد ابیشی او د هغه ورور یوآب ته وفرمائیل، ”ستاسو نه چا مشوره غوښتي ده؟ تاسو نن زما دشمنان شوی یئ؟ زه اوس هغه څوک یم چې د بنی اسرائیلو

بادشاه یم او نن به یو بنی اسرائیلے هم نه شی وژلے. (۲۳)
او هغه سمعی ته وفرمائیل، ”زه تا سره وعده کوم چې ته به
نه شی وژلے.“

د حضرت داؤد په مفیبوست باندې ترس کول

(۲۴) بیا د ساؤل نمسے مفیبوست راغلو چې د بادشاه سره
ملاو شی. د هغه وخت نه واخله چې بادشاه د یروشلم نه تلے
وو تر هغې پورې چې هغه کامیاب راواپس شو مفیبوست نه
خپلې پښې وینځلې وې، نه یې خپله ږیره سمه کړې وه او نه
یې خپلې جامې وینځلې وې. (۲۵) کله چې مفیبوست د
یروشلم نه راورسېدو چې د بادشاه سره ملاو شی، نو بادشاه
هغه ته وفرمائیل، ”مفیبوسته، ته ما سره ولې نه وې تلے؟“
(۲۶) هغه ورته ووئیل، ”بادشاه سلامت، لکه څنگه چې تا ته
پته ده چې زه گوډ یم. ما خپل نوکر ته ووئیل چې زما خر کته
کړی نو چې زه تا سره لاړ شم، خو هغه ما سره دوکه وکړه.
(۲۷) بادشاه سلامت، هغه زما په حقله تا ته دروغ وئیلی دی،
خو ته د خدای پاک د فرښتې په شان یې او چې تا ته څه
تیک ښکاری نو هغه وکړه. (۲۸) بادشاه سلامت، زما د پلار
مکمل خاندان د دې حقداره ده چې ووژلے شی، خو تا زه د
دې حقدار کړم چې ستا د دسترخوان روتی وخورم. بادشاه
سلامت، زه هیڅ حق نه لرم چې تا ته د رحم فریاد وکړم.“
(۲۹) بادشاه ورته وفرمائیل، ”ته به نور هیڅ نه وائی. ما دا
فېصله کړې ده چې ته او ضیبا به د ساؤل جائیداد په خپلو
کښې تقسیم کړئ.“ (۳۰) مفیبوست ورته ووئیل، ”پرېرده چې
دا ټول د ضیبا شی. بادشاه سلامت، زما دپاره دا کافی ده
چې ته په خبر سره کور ته راغله یې.“

د حضرت داؤد په برزلی باندې ترس کول

۳۱) د جلعاد برزلی هم د راجلیم نه راغلی وو چې د بادشاه د اردن سیند نه پورې وتو کبني ملگرتيا وکړی. ۳۲) برزلی ډېر بوډا سرې وو چې د اتياو کالو وو. هغه ډېر مالداره وو او کله چې بادشاه په محنايم کبني اوسېدو نو برزلی به خوراک ورلېږلو. ۳۳) بادشاه هغه ته وفرمائيل، ”ما سره يروشلم ته لاړ شه، چې کله ته ما سره يې نو زه به ستا خيال ساتم.“ ۳۴) خو برزلی ورته وويل، ”بادشاه سلامت، زه به نور څومره ژوندې يم، چې زه تا سره يروشلم ته لاړ شم؟“ ۳۵) زه د اتياو کالو يم، او يو څيز هم ما له مزه نه راکوی. زه چې خوراک څښاک کوم نو د هغې په خوند نه پوهېږم او زه د سندرغاړو آوازونه نه اورم. بادشاه سلامت، زه به تاسو باندې صرف بوج يم. ۳۶) زه د داسې يو لوی انعام حقدار نه يم، خو زه به د اردن نه اخوا لږ غوندې تا سره لاړ شم. ۳۷) بيا به زه واپس کور ته راشم چې په خپل ښار کبني د خپل مور پلار د اديرې سره نزدې مړ شم. زما زوی کمهام دا دې حاضر دې، دې به ستا خدمت کوی، هغه ځان سره بوځه، بادشاه سلامت. د هغه دپاره هغه څه کوه چې تا ته ښه ښکاري.“ ۳۸) بادشاه ورته وفرمائيل، ”زه به هغه ځان سره بوځم او چې ته څه غواړې نو زه به يې د هغه دپاره وکړم. او ستا دپاره به هغه څه وکړم چې ته څه غواړې.“ ۳۹) بيا داؤد او د هغه ټول سرې د اردن سیند نه پورې وتل. هغه برزلی ښکل کړو او د هغه دپاره يې خپل برکت وغوښتلو او برزلی واپس کور ته لاړو.

د يهوداه او د اسرائیل د بادشاه په حقله بحث کول

٤٠. کله چې بادشاه پورې وتلو او د يهوداه ټول فوجيان او د اسرائیل نیم فوجيان ورسره ملگری ؤو، نو هغه جلجال ته لاړو او کمهام هم ورسره وو. ٤١. بيا ټول اسرائیلیان بادشاه له لارل او هغه ته يې ووئيل، ”بادشاه سلامت، زمونږ وروڼه يعنې د يهوداه سړی دا خيال ولې کوی چې هغوی دا حق لرلو چې تا بوځی او چې ستا، ستا د خاندان او ستا د سړو د اردن نه پورې وتو کښې ملگریا وکړی؟“ ٤٢. د يهوداه سړو ورته ووئيل، ”دا مونږ ځکه وکړل چې بادشاه زمونږ خپلوان دے. نو په دې باندې تاسو ولې غصه یی؟ مونږ د هغه په پېسو نه خوراک کړے دے او نه هغه مونږ له څه راکړی دی.“ ٤٣. د اسرائیل خلقو ورته ووئيل، ”تاسو چې څومره دعوی کوی نو مونږ د هغې یو په لس دعوی کوو چې داؤد زمونږ نه دے، اگر که هغه ستاسو د نسل نه هم وی. تاسو مونږ ته ولې سپک گوری؟ تاسو دا مه هېروئ چې مونږ هغه وپرومبی خلق ؤو چې د بادشاه واپس راوستلو خبره مو کړې وه.“ خو د يهوداه سړی د اسرائیل د سړو نه په خپلو دعوو کولو کښې ډېر سخت ؤو.

د شيبا بغاوت

٢٠. ١. په جلجال کښې داسې وشول چې د بنيامين د قبيلې یو بدمعاش سړے وو. هغه د بکری زوی وو او نوم يې شيبا وو. هغه بيگل وغږولو او چغه يې کړه، ”نه به د داؤد نه په ميراث کښې مونږ ته څه ملاو شی او نه مونږ ته د هغه نه د

مِلاوِپدو خُءُ اُميد شته. اے بنی اسرائیلو راخئی چي خپلو
کورونو ته حُو.“ (۲) نو داسي اسرائیلیانو د داؤد خلاف

بغاوت وکړو او د شيبا سره روان شول، خو د يهوداه سړی
وفادار ؤو او د اردن نه تر يروشلم پورې په داؤد پسې لارل.

(۳) کله چي داؤد په يروشلم کښي خپل محل ته ورسېدو،
هغه هغه لس وپنځي بوتلي چي کومې يې د محل د خيال

ساتلو دپاره پرېښي وې او په حفاظت کښي يې ساتلي وې.

هغوي له يې د ضرورت څيزونه ورکول، خو د هغوي سره يې
ځملاستل نه کول. په هغوي باندې ټول عمر دا پابندی وه چي

د کونډو په شان ژوند تېروي. (۴) بادشاه عماسا ته

وفرمائيل، ”د يهوداه سړی راغونډ کړه او سبا نه بل سبا د

هغوي سره حاضر شه.“ (۵) عماسا د هغوي د راغونډولو

دپاره لارو، خو چي بادشاه کوم وخت مقرر کړي وو نو هغه

هغي له واپس رانه غلو. (۶) نو بادشاه ابيشی ته وفرمائيل،

”شيبا به مونږ له د ابی سلوم نه زيات مصيبت جوړوي. زما

سړی بوځه او په هغه پسې لار شه، گڼي کېدې شي چي هغه

د پخو دېوالونو والا ښارونه ونيسي او زمونږ نه وتښتي.“ (۷)

نو د يوآب سړی او محافظان د ابيشی سره د يروشلم نه روان

شول چي په شيبا پسې لار شي. (۸) چي کله هغوي په

جبعون کښي لوي گټ ته ورسېدل نو عماسا ورسره ملاو

شو. يوآب د جنگ دپاره زغره اغوستي وه، توره يې په کاش

کښي اېښي وه چي په کمربند پورې يې تړلې وه. چي وړاندې

راغلو، نو توره وغورزېدله. (۹) يوآب عماسا ته وويل، ”زما

ملگره څنگه يې؟“ او د چل دپاره يې خپل ښي لاس د هغه

ږيرې له وروړلو چي ښکل يې کړی. (۱۰) چي کومه توره د

يوآب په بل لاس کښي وه نو هغي ته د عماسا خيال نه وو او

یوآب هغه ورباندې په خپټه ووهلو او کولمې ترې نه بهر په
 زمکه وغورزېدې، هغه په ټکي مړ شو او یوآب ته د هغه د بیا
 وهلو ضرورت پېښ نه شو. بیا یوآب او د هغه ورور ابیشے
 په شيبا پسې روان شول. (۱۱) د یوآب یو سرے د عماسا د
 لاش سره ودرېدو او آواز یې وکړو، ”څوک چې د یوآب او
 داؤد ملگرتیا کوی نو هغوی دې په یوآب پسې روان شی.“
 (۱۲) د عماسا لاش په وینو کښې لت پت وو او د سرک په
 مینخ کښې پروت وو. د یوآب سرې دا ولیدل چې هر یو کس
 ورته د تماشې دپاره ودرېږی، نو هغه لاش د سرک نه پټی ته
 رابښکلو او څادر یې ورباندې واچولو. (۱۳) کله چې هغه لاش
 د سرک نه لرې کړے شو، نو هر یو کس د یوآب سره په
 شيبا پسې روان شو. (۱۴) شيبا د بنی اسرائیلو د ټولو قبیلو د
 علاقې نه تېر شو او د ابیل بیت معکه ښار ته راغلو او د بکری
 د قبیلې کسان راغونډ شول او په هغه پسې ښار ته ننوتل. (۱۵)
 د یوآب سرې خبر شول چې شيبا هلته دے، نو هغوی لارل او
 ښار یې محاصره کړو. هغوی بهرنی دېوالونو ته د خاورو
 ډېری جوړ کړل او دېوال کنستل یې هم شروع کړل چې دا
 راوغورزېږی. (۱۶) هلته په ښار کښې یوه هوبښیاره ښځه وه
 چې هغې د دېوال نه چغه کړه، ”اے خلقو واورئ. یوآب ته
 ووائئ چې دلته راشی، زه د هغه سره خبرې کول غواړم.“
 (۱۷) نو یوآب لارو او هغې ترې نه تپوس وکړو، ”ته یوآب یې
 څه؟“ هغه ورته وویل، ”آو، زه یوآب یم.“ هغې ورته وویل،
 ”صاحبه، زما خبره واوره.“ هغه ورته وویل، ”زه اورم
 وایه.“ (۱۸) هغې ورته وویل چې، ”په خوا به خلقو وئیل، لار
 شه او د ابیل په ښار کښې به درته د مسئلې حل ملاو شی، نو
 چې هغوی به لارل نو مسئله به حل شوه. (۱۹) زمونږ یو عظیم

بنار دے، چې په بنی اسرائیل کښې پېر د وفا او امن نه پک دے. دا تۀ ولې تباہ کوې؟ تۀ هغه څۀ وړانول غواړې څۀ چې د مالک خدای دی؟“ (۲۰) یوآب ورته ووئیل، ”هیچرې نه. زۀ به ستاسو بنار هیڅکله تباہ او وړان نۀ کړم. (۲۱) زمونږ منصوبه دا نۀ ده. د یو سپری نوم شيبا دے چې هغه د بکری زوی دے، هغه د غرونو د ملک د افرائیم دے، هغه د داؤد بادشاه خلاف بغاوت شروع کړې دے. بس دا یو سپرې ما له په لاس کښې راکړه، نو زۀ به د بنار نه ووځم.“ هغې ورته ووئیل، ”مونږ به د هغه سر تا ته د دېوال نه دروغورزو.“ (۲۲) بیا هغه د خپلې منصوبې سره د بنار خلقو له لاره، هغوی د شيبا سر پرې کړو او یوآب ته یې د دېوال نه وروغورزولو. هغه د دې دپاره بیگل وغږولو چې د هغه سپری د بنار نه لار شی، نو هغوی واپس کورونو ته لاړل. او یوآب واپس بادشاه له یروشلم ته راغلو.

د حضرت داؤد آفسران

(۲۳) یوآب د اسرائیلو د لښکر مشر وو، د یهویدع زوی بنایاه د داؤد د محافظانو مشر وو، (۲۴) ادورام د هغه مزدورانو مشر وو چې په زور کار ترې نه اخستې شو، د اخیلود زوی یهوسفت منشی وو، (۲۵) سوا د دربار منشی وو، صدوق او ابیاتار امامان وو، (۲۶) او د یائیر د بنار عیرا هم د داؤد یو امام وو.

د ساؤل د اولاد قتل کېدل

۱) د داؤد په بادشاهی کبني درې کاله پېر سخت

قحط وو. نو داؤد د مالک خدای سره د دې په حقله خبره وکړه او مالک خدای وفرمائیل، ”ساؤل او د هغه خاندان خون کړې دے، ځکه چې هغه د جبعون قبیلې خلق ووژل.“

۲) (د جبعون خلق اسرائیلیان نه ؤو، هغوی د اموریانو

ژوندی پاتې شوې یوه وړه پله وه او اسرائیلو دا لوظ کړې

وو چې هغوی به ژوندی پرېږدی خو ساؤل د یهوداه او د

اسرائیل د قوم پرستی په وجه غوښتل چې اموریان تباہ

کړي.) ۳) نو داؤد د جبعون خلق راوغوښتل او هغوی ته یې

وویل، ”زه ستاسو دپاره څه وکړم؟ تاسو سره چې کومه

غلطی شوې وه نو زه د هغې تاوان درکول غواړم، نو چې

تاسو د مالک خدای د خلقو دپاره برکت وغواړئ.“ ۴)

هغوی جواب ورکړو، ”د ساؤل او د هغه د خاندان سره

زمونږ لانجه په سپینو او سرو زرو باندې نه حل کیږي او نه

مونږ ته دا حق چې یو اسرائیلې ووژنو.“ داؤد ترې نه تپوس

وکړو، ”نو بیا ستاسو څه خیال دے چې ستاسو دپاره څه

وکړم؟“ ۵) هغوی ورته وویل، ”ساؤل زمونږ داسې تباہ

کول غوښتل چې د اسرائیل په ملک کبني زمونږ یو کس هم

ژوندی پاتې نه شی. ۶) نو د هغه د اولاد نه اووه نران مونږ

ته حواله کړه او مونږ به یې په جبعه کبني د مالک خدای په

وړاندې ووژنو او ځورند به یې کړو، چې هغه د مالک خدای

د خوښ کړې شوی بادشاه، ساؤل ښار دے.“ نو بادشاه

ورته وفرمائیل، ”زه به هغوی تاسو ته حواله کړم.“ ۷) خو د

مالک خدای په نوم د هغه قسم په وجه چې هغه او یونتن د یو

بل سره کړې وو، داؤد مفیبوست ژوندی پرېښودو،

مفیبوست د ساؤل نمسه او د یونتن زوی وو. ۸) خو هغه

ارمونی او مفیوست بوتل، د ساؤل دا دوه زامن چې د آیه د لور رصفخ نه پیدا شوی ؤو، هغه د ساؤل د لور میرب پینځه زامن هم بوتل، چې د برزلی د زوی ادرعی نه یې پیدا شوی ؤو، چې هغه د محوله وو. (۹) داؤد هغوی د جبعون خلقو ته حواله کړل، چې د مالک خدای په مخکښې یې په غره باندې قتل کړل، نو ټول اووه واړه په یو خای مړه شول. سپرلې په ختمېدو وو او د اوریشو لو شروع وو، چې هغوی ووژلې شول. (۱۰) بیا د ساؤل بله ښځه د آیه لور رصفخ د ټاپ کپره واخستله چې د خان دپاره په هغه گټ باندې څپر جوړ کړی چرته چې مړی پراته ؤو او د لو د شروع کېدو نه واخله د خزان بارانونو د شروع کېدو پورې هغه هلته ایساره شوه. د ورځې به هغې د مړو نه مارغان شړل او د شپې به یې دا د ځنگلی ځناورو نه بچ کول. (۱۱) چې داؤد خبر شو چې رصفخ څه کړی ؤو، (۱۲) نو هغه لاړو او په جلعاد کښې یې د بیس د خلقو نه د ساؤل او د هغه د زوی یونتن هډوکی واخستل. (هغوی دا په بیت شان کښې د بازار نه پټ کړی ؤو، چرته چې فلسټیانو لاشونه راځورند کړی ؤو. دا په هغه وخت ؤو چې په کومه ورځ هغوی د جلبوعه په غره باندې ساؤل وژلې وو.) (۱۳) داؤد د ساؤل او یونتن او د هغه اوو سپرو هډوکی هم یوړل چې کوم ځورند کړې شوی ؤو. (۱۴) بیا هغوی د بنیامین په علاقه ضلع کښې د ساؤل پلار قیس په قبر کښې د ساؤل او د یونتن هډوکی ښخ کړل، هم هغه شان چې څنگه بادشاه حکم کړې وو. او د هغې نه پس خدای پاک د هغوی د ملک دپاره سوال قبول کړو.

د فلسټيانو خلاف جنگونه

١٥) د فلسټيانو او د اسرائيل په مينځ كښې يو بل جنگ وشو او داؤد او د هغه سړي لارل او فلسټيانو سره يې جنگ وكړو. په يو جنگ كښې داؤد سترې شو. ١٦) د دېوانو د نسل اشبي بنوب د زېرو يوه نېزه روانه كړې وه چې تقريباً درې نيم كلو وزن يې وو او يوه نوې توره هم ورسره وه، د هغه اراده دا وه چې داؤد ووژني. ١٧) خو د ضروياه زوى ابېشه د داؤد د مدد دپاره راغلو او په دېو باندې يې حمله وكړه او وې وژلو. بيا د داؤد سړو د داؤد نه لوظ واخستلو چې هغه به بيا هيڅكله د هغوى سره جنگ له نه ځي. هغوى ووئيل، ”ته د بنى اسرائيلو دپاره لكه د رڼا اُميد يې او مونږ دا رڼا ختمېدل نه غواړو.“ ١٨) د دې نه پس په جوب كښې د فلسټيانو سره يو بل جنگ وشو، چې په هغې كښې د حوسى قبيلې سبكي يو دېو ووژلو چې د هغه دېو نوم سف وو. ١٩) د فلسټيانو سره يو بل جنگ په جوب كښې وشو او د بيت لحم د يائير زوى اِحنان د جات جوليت ووژلو چې د هغه نېزه د كوتې د ستنې په شان غټه وه. ٢٠) بيا په جات كښې يو بل جنگ وشو چې په كښې يو دېو وو چې د هغه د هر لاس او د هرې پښې شپږ شپږ كوتې وې. ٢١) هغه په اسرائيليانو پورې خندا وكړه او د داؤد ورور د سيمعه زوى، يونتن هغه ووژلو. ٢٢) دا څلور د جات د دېوانو اولاد وو او داؤد او د هغه سړو دوى وژلى وو.

د حضرت داؤد د فتحې ثناء صفت

٢٢) ١) كله چې مالِك خدائ داؤد د ساؤل او خپلو نورو

دشمنانو نه بچ کړو، نو داؤد د مالک خدای په ثناء صفت کښې دا وفرمائیل، ﴿۲﴾ ”مالک خدای زما ساتونکې دے، هغه زما د مضبوطې قلعي په شان دے، او هغه زما خلاصونکې دے. ﴿۳﴾ زما خدای پاک زما د حفاظت خدای دے. او د هغه سره په حفاظت کښې یم. هغه ما د پال په شان بچ کوی، هغه زما دفاع کوی او بچ مې ساتی. هغه زما خلاصونکې دے، هغه زما ساتنه کوی او د زور ظلم نه مې بچ کوی. ﴿۴﴾ زه مالک خدای ته سوال کوم، او هغه مې د دشمنانو نه بچ کوی. د مالک خدای ثناء صفت دې وی. ﴿۵﴾ د مرگ ټولې چپې زما گېرچاپېره وې، د تباهی سېلاب زه راگېر کړم. ﴿۶﴾ د مرگ خطر هغه زما نه تاو وه، او قبر زما دپاره خپل دام خور کړے وو. ﴿۷﴾ په تکلیف کښې ما مالک خدای ته چغه کړه، ما خدای پاک ته د مدد دپاره سوال وکړو. د هغه د کور نه هغه زما آواز واورېدو. د مدد دپاره هغه زما فریاد واورېدو. ﴿۸﴾ بیا زمکه ولرژېده او خوځېده، د آسمان بنیادونه وخوځېدل او ودرزېدل ځکه چې خدای پاک غصه وو. ﴿۹﴾ د هغه د سپېرمو نه لوگے راووتلو، او یوه تباہ کونکې لمبه او بل سکاره د هغه د خولې نه راووتل. ﴿۱۰﴾ هغه آسمان وشلولو او لاندې راغلو، د هغه د پښو لاندې یوه توره تیاره وه. ﴿۱۱﴾ هغه د وزرو والا په خپل مخلوق باندې تېز والوتلو، هغه د هوا په وزرو باندې سفر وکړو. ﴿۱۲﴾ هغه خپل ځان په تیاره کښې پټ کړو، د اوبو نه پکه تکه توره وریخ د هغه نه گېرچاپېره تاو شوه، ﴿۱۳﴾ د هغه په وړاندې د برېښنا نه بلو سکارو لمبه وکړه. ﴿۱۴﴾ بیا مالک خدای د تندر په شان شو، او د خدای تعالی آواز واورېدے شو. ﴿۱۵﴾ هغه خپل غشی وویشتل او دشمنان یې خواره واره کړل، د

برېښنا د پرق سره يې هغوى وزغلول. (١٦) د سمندر بېخ
 راڅرگند شو. او د زمکې بنيادونه راښکاره شول کله چې
 مالک خدائ خپل دشمنان ورټل او په غصه کښې په هغوى
 باندې وغورېدو. (١٧) نو مالک خدائ د بره نه راوړسېدو او
 زه يې ونيولم، هغه د پېرو اوبو نه بهر راوويستلم. (١٨) هغه زه
 د خپلو زورورو دشمنانو نه بچ کړم او د هغه ټولو نه چې زما
 نه يې نفرت کولو، هغوى زما دپاره پېر زيات طاقتور وو. (١٩)
 کله چې زه په تکليف کښې وم نو هغوى په ما حمله وکړه،
 خو مالک خدائ زه بچ کړم. (٢٠) هغه زه د خطرې نه
 راوويستلم هغه زه ځکه بچ کړم چې زما نه رضا وو. (٢١)
 مالک خدائ ما له اجر راکوى ځکه چې زه هغه څه کوم چې
 څه حق وي، هغه ما له برکت راکوى ځکه چې زه بې گناه يم.
 (٢٢) ما د مالک خدائ قانون منلې دى، زه د خدائ پاک نه
 نه يم او پدېلې. (٢٣) ما د هغه ټول قوانين منلى دى، ما د هغه
 د حکمونو نافرمانى نه ده کړې. (٢٤) هغه ته پته ده چې زه
 صفا يم، ځکه چې ما ځان د گناه نه ساتلې دى. (٢٥) او
 هغه ما له ځکه اجر راکوى چې هغه څه کوم چې صحيح
 وي. ځکه چې هغه ته پته ده چې زه بې گناه يم. (٢٦) مالک
 خدایه، ته د هغه خلقو سره وفادار يې چې څوک ستا وفادار
 وي، او چې څوک ښه وي نو ته د هغوى سره ښه يې. (٢٧)
 چې څوک صفا خلق وي نو ته د هغوى سره صفا يې، خو ته
 د بدعملو سره سخت يې. (٢٨) ته هغه څوک بچ کوې چې
 څوک عاجز وي. خو ته هغه څوک عاجزان کوې چې څوک
 مغرور وي. (٢٩) مالک خدایه، ته زما رڼا يې، ته زما تيارې
 لرې کوې. (٣٠) ته ما له طاقت راکوې چې په دشمن حمله
 وکړم او طاقت راکوې چې د هغوى په دېوالونو باندې

ورواوږم. (۳۱) دا خُډائِ پاک دے، چې د هغه کارونه څومره

مکمل دی، د هغه کلام څومره اعتباری دے. هغه د پال په

شان دے د هغه هر چا دپاره دے چې څوک یې پناه لټوی.

(۳۲) مالک خُډائِ یواځې خُډائِ پاک دے خُډائِ پاک یواځې

زمونږ د پناه ځای دے. (۳۳) دا خُډائِ پاک زما مضبوط د

پناه ځای دے، هغه زما لاره سموی. (۳۴) هغه ما د هوسی په

شان تېزوی. هغه ما په غرونو کښې په حفاظت کښې ساتی.

(۳۵) هغه ما له د جنگ تربیت راکوی، نو چې داسې زه د

ټولو نه مضبوط غښه اوچلوم. (۳۶) مالک خُډایه، ما بچ کړه

او زما حفاظت وکړه، ستا د مدد په وجه زه تکره شوې یم.

(۳۷) تا زما دپاره لار پراخه کړې ده، نو ځکه زما پښې کله هم

نه دی بنوئېدلې. (۳۸) زه په خپل دشمن پسې ځم او شکست

ورکوم، تر هغې پورې نه ودرېږم چې تباہ کړې مې نه وی.

(۳۹) زه هغوی وغورزوم او هغوی پاڅېدې نه شی، هغوی

زما د پښو لاندې پرېوتی وی. (۴۰) ته ما له د جنگ دپاره

طاقت راکوې او په خپلو دشمنانو باندې فتح راکوې. (۴۱) ته

زما نه زما دشمن زغلوې، او چې څوک زما نه نفرت کوی نو

هغه تباہ کوم. (۴۲) هغوی د مدد دپاره وکتل، خو هیچا هم

هغوی بچ نه کړل، هغوی مالک خُډائِ ته فریاد وکړو، خو

هغه جواب ورنه کړو. (۴۳) ما هغوی مېده کړل او هغوی د

خاورې په شان شول، د کوڅې د خاورې په شان ما په هغوی

پښه رابښکله. (۴۴) تا زه د خپلو سرکشو خلقو نه بچ کړم او

زما بادشاهی دې په قومونو باندې په خپل ځای وساتله، کوم

خلق چې ما نه پېژندل هغوی زما د بادشاهی لاندې راغلی دی.

(۴۵) مسافر زما په وړاندې ټیټیږی، کله چې هغوی زما نه خبر

شی، هغوی زما تابعداری کوی. (۴۶) هغوی خپله حوصله

بائیلی او د خپلو محفوظو ځایونو نه په رپرېدېدو راځی. (۴۷)

مالک خدای ژوندی دے. زما د حفاظت کونکی ثناء صفت دې وی. د هغه تکړه خدای پاک د لویې اعلان وکړی چې هغه زه بچ کړم. (۴۸) هغه ما له په خپلو دشمنانو باندې فتح راکوی، هغه قومونه زما لاندې راوولی (۴۹) او هغه ما د خپل دشمن نه بچ کوی. اے مالک خدایه، ما له په خپلو دشمنانو باندې فتح راکړه او ما د ظالمانو سره نه بچ کړه. (۵۰) نو چې په قومونو کېنې زه ستا ثناء صفت وایم، او زه به ستا د نوم ثناء صفت بیانوم. (۵۱) خدای پاک خپل بادشاه له فتحی ورکوی، هغه چې څوک خوښ کړی دے نو هغه ورته خپله مستقلة مینه بنودلې ده، داؤد او د هغه اولاد ته یې همپشه بنائی.

د حضرت داؤد آخری خبرې

۲۳ (۱) د یسی زوی داؤد هغه سره وو چې خدای پاک ورله شان او شوکت ورکړی وو، چې د یعقوب خدای پاک هغه د دې دپاره خوښ کړو چې بادشاه شی او هغه د بنی اسرائیلو دپاره مشهور ثناء خوان هم وو. د داؤد آخری خبرې دا وې: (۲) ”د مالک خدای روح زما په ذریعه خبرې کوی، د هغه پېغام زما په ژبه دے. (۳) د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائیلی دی، د بنی اسرائیلو حفاظت کونکی ما ته فرمائیلی دی، ”هغه بادشاه چې په انصاف سره بادشاهی کوی، کوم چې د خدای پاک په یره کېنې بادشاهی کوی، (۴) هغه داسې دے لکه چې بې وریځو سحر کېنې نمر پرقیبری، هغه نمر چې

د باران نه پس وابنه ځلوی. (۵) نو داسې به خدای پاک
 زما اولاد له برکت ورکړی، ځکه چې هغه زما سره د تل
 دپاره لوظ کړی دی، یو داسې لوظ چې هغه به نه ماتېږی،
 یوه وعده چې نه به بدلیږی. زما بلکل هم دغه خواهش دی،
 دا به زما خلاصون وی، او بې شکه خدای پاک به داسې
 وکړی. (۶) خو بد کاره خلق د غورزولې شوو ازغو په شان
 وی، چې هیڅ څوک یې هم په خالی لاسونو سره نه شی
 راخستلې. (۷) ته به د دې دپاره د اوسپنې آوزار یا د نېزې
 نه کار اخلي، هغوی به بېخی وسوزولې شی.

د حضرت داؤد مشهور فوجیان

(۸) د داؤد د مشهورو فوجیانو نومونه دا دی: ورومبې د
 تحکمون یوشیب بیشبت وو، کوم چې د درېو مشر وو، هغه د
 خپلې نېزې سره د اتو سوو خلاف جنگ وکړو او هغوی ټول
 یې په یو جنگ کښې ووژل. (۹) د هغه درېو مشهورو نه دوهم
 د اخیو د قبیلې د دودو زوی الی عزر وو. یوه ورځ چې
 فلسطیان راغونډ وو نو هغه او داؤد ورته وفرمائیل چې زمونږ
 سره جنگ وکړئ. نو اسرائیلیان ټول وتښتېدل، (۱۰) خو هغه
 ټینگ شو او د فلسطیانو سره یې تر دې پورې جنگ وکړو چې
 لاس یې کار پرېښودو او خپلې ټورې له یې نه شو وروړلې.
 مالک خدای په هغه ورځ باندې لویه فتح وموندله. کله چې دا
 ختم شو، نو اسرائیلیان الی عزر له راواپس شول او د مرو
 دشمنانو نه یې زغرې وویستلې. (۱۱) د هغه درېو مشهورو نه
 یو د حرار د اجی زوی سمه وو. فلسطیان لځی کښې راغونډ
 شوی وو چرته چې د دالو یو پټی وو. اسرائیلیان د فلسطیانو

نه وټټېدل، (۱۲) خو سمه په پټې کښې ټينگ شو، د دې
 حفاظت يې وکړو او فلسطين يې ووژل. مالک خدای په هغه
 ورځ باندې لويه فتح وموندله. (۱۳) لَو شروع کېدو ته په نزدې
 وخت کېښې د هغه ډېرشو کسانو نه درې د عدولام غار ته
 لاړل، چرته چې داؤد وو، په دې وخت کېښې د فلسطينانو فوج
 د رفائيم په وادې کېښې خېمې لگولې وې. (۱۴) په دې وخت
 کېښې داؤد په يو محفوظ ځای کېښې وو او د فلسطينانو يوې
 قبيلې بيت لحم قبضه کړې وو. (۱۵) داؤد ډېر زيات تېرې وو
 او وې فرمائيل، ”زما ډېر ارمان دې چې څوک د بيت لحم د
 دروازې سره کوهی نه ما له څښلو له لږې اوبه راوړي.“ (۱۶)
 هغه درې مشهور فوجيان د فلسطينانو کېمپ ته وردننه شول،
 د کوهی نه يې اوبه راوويستلې او داؤد له يې راوړې. خو هغه
 دا ونه څښلې، او د څښلو په ځای يې مالک خدای ته د
 نذرانې په توگه توي کړې. (۱۷) او وې فرمائيل، ”مالکه خدایه،
 زه دا هيڅکله نه شم څښلې. دا به داسې وی لکه چې زه د
 دې سړو وينې څښم چا چې خپل ژوند په خطر کېښې
 واچولو.“ نو هغه د دې څښلو نه انکار وکړو. دا د هغه ډېرو
 مشهورو فوجيانو د بهادري کارنامې وې. (۱۸) د يوآب ورور
 ابیشه چې د هغه مور ضرويا وه د هغه ډېرشو مشر وو.
 هغه د خپلې نېزې سره د ډېرو سوو سړو خلاف جنگ وکړو
 او وې وژل او د دې په وجه هغه د هغه ډېرو کسانو په شان
 مشهور شو. (۱۹) نو هغه د هغه ډېرو نه زيات عزتمند شو او
 د هغوی مشر شو، خو هغه په هغه ډېرو کسانو کېښې شمېر نه
 وو. (۲۰) د يهویدع زوی بناياه يو بل مشهور فوجی وو او دې
 د قبضئيل اوسېدونکې وو، هغه ډېرې د بهادري کارنامې
 وکړې چې په کېښې د هغه دوو لویو موآبيانو جنگ کوونکو

وژل هم شامل ؤو. يوه ورځ چې واوره وربدله هغه كندې ته كوز شو او يو زمرې يې ووژلو. (۲۱) هغه يو مصرې هم ووژلو، يو غټ سرې چې نېزه ورسره وه. بنايا هغه په هغه باندې د امسا سره حمله وكړه، د مصرې د لاس نه يې نېزه واخستله او په دې باندې يې ووژلو. (۲۲) دا د هغه بنايا ه كارنامې دى چې د هغه درېو تكړه فوجيانو په شان مشهور شو. (۲۳) هغه په ټولو كېنې بڼه تكړه وو، خو هغه په هغه درېو كېنې نه شو شمېرلې. داؤد هغه د خپلو محافظانو مشر مقرر كړو. (۲۴) - (۲۹) په هغه دېرشو كېنې نور دا كسان شامل ؤو، د يوآب ورور عساھيل، د بيت لحم د دودو زوى الحنان، د حرود إلقه او سمه، د فِلط نه خالص، د تقوع نه د عقيس زوى عيرا، د عنوت نه ابيعزر، د حوسى نه مېونې، د اخوحي نه ضلمون، د نطوفى نه مھرى، د نطوفى د بعنه زوى حلب، په بنيامين كېنې د جبعه ريبى زوى اتي، د فرعاتون نه بنايا ه، د جعس د واديانو سره نژدې نه هدى، د عربا ه نه ابى علبون، د بحوريم نه عزموت، د سعلبون نه اليخبه، د يسين زامن، يونتن، د حرار نه سمه، د حرار نه د سرار زوى اخى آم، د معكه د احسبى زوى اليفلط، د جلو نه د اخى تفل زوى الى عام، د كرمل نه حصرو، د عرب نه فعري، د ضوبا ه د ناتن زوى اِجال، د جاد نه بانى، د عمون نه صلوق، د يوآب زغره وړونكې د بيروت نحري، د اترى نه جريب او عيرا، او اوريا ه حتي. دا ټول هغه اووه دېرش مشهور فوجيان ؤو.

د حضرت داؤد مردم شماری

۲۴ (۱) مالک خدای بنی اسرائیلو ته یو ځل بیا غصه شو

او د داؤد په ذریعه یې په هغوی مصیبت راوستلو. مالک

خدای هغه ته وفرمائیل، ”لار شه او د اسرائیل او د یهوداه

خلق وشمېره.“ (۲) نو داؤد د خپل لښکر مشر یوآب له حکم

ورکړو، ”د خپلو آفسرانو سره د بنی اسرائیلو ټولو قبیلو ته لار

شه د یو سر نه تر بل سره پورې وگرځه او خلق وشمېره. زه

دا معلومول غواړم چې هغوی څومره دی.“ (۳) خو یوآب

بادشاه ته وویل، ”بادشاه سلامت، مالک خدای ستا خدای

پاک دې بنی اسرائیلیان د اوس نه یو په سل نور هم زیات

کړی او ژوندې اوسې چې ته یې وگورې. خو بادشاه

سلامت، ته داسې کول ولې غواړې؟“ (۴) خو بادشاه په

یوآب او د هغه په آفسرانو باندې د هغه حکم ومنلو، هغوی د

هغه د حضور نه روان شول او د بنی اسرائیلو خلقو شمېرلو

له لارل. (۵) هغوی د اردن سیند نه واوړېدل او د عروعر

جنوبی طرف ته یې خپمې ولگولې، دا ښار د جاد په علاقه

کښې د یعزیر د وادی په مینځ کښې وو، (۶) او د حتیانو په

علاقه کښې جلعاد او قادس ته روان وو. بیا هغوی دان ته

لاړل او د دان نه هغوی نمرپرېواته طرف صیدا ته لاړل. (۷)

بیا هغوی جنوبی طرف ته د پخو دېوالونو ښار صور ته لاړل

او هم هغسې د حویانو او کنعانیانو ټولو ښارونو ته هم لاړل

او په آخر کښې د یهوداه په جنوبی برخه کښې بیرسبع ته

لاړل. (۸) نو نهه میاشتي او شل ورځې پس هغوی یروشلم ته

راواپس شول، چې په ټول ملک کښې یې سفر کړی وو. (۹)

هغوی بادشاه له د هغه ټولو سپرو شمېر ورکړو چا چې جنگ

کولې شو، اته لاکه سړی په اسرائیل کښې او پینځه لاکه په

یهوداه کښې وو. (۱۰) خو چې کله داؤد مردم شماری وکړه نو

خپل ضمير هغه ملامته کول شروع کړل او هغه مالک خدای ته وفرمائيل، ”ما چې خه کړی دی نو دا مې يوه سخته گناه کړې ده، مالکه خدایه، زما غلطی معاف کړه. ما د کم عقلتوب کار کړی دے.“ (۱۱-۱۲) د مالک خدای کلام په جاد نازل شو چې داؤد ته پېشگوئی ورکونکے وو، ”لاړ شه او داؤد ته ووايه چې زه هغه له درې خوبنې ورکوم او هغه دې په هغه درېو سزاگانو کښې يوه خوبه کړی نو زه به هم هغه شان وکړم.“ په ورپسې سحر د داؤد د پاڅېدو نه پس، (۱۳) جاد هغه له لارو او چې مالک خدای خه فرمائيلی وو هغه يې ورته وفرمائيل او تپوس يې ترې نه وکړو، ”په دې کښې ستا کوم يو خوبن دے؟ ستا په ملک کښې درې کاله قحط وی يا درې میاشتي چې خپل دشمن نه منډې وهې يا چې درې ورځې ستا په ملک ويا راشی؟ اوس په دې باندې سوچ وکړه او ما ته ووايه چې مالک خدای چا چې زه رالېږلے یم کوم يو جواب يوسم.“ (۱۴) داؤد جواب ورکړو، ”زه د ناامیدی په حالت کښې یم. خو زه دا نه غواړم چې ما له انسان سزا راکړی. پرېږده چې مالک خدای په خپله مونږ له سزا راکړی، ځکه چې هغه رحمان او رحيم دے.“ (۱۵) نو مالک خدای په بنی اسرائیلو باندې يوه وبا راولېږله، چې د هغه سحر نه واخله تر هغه وخت پورې وه چې کوم يې خوبن کړے وو. د ملک د يو سر نه تر بل سره پورې اويا زره بنی اسرائیلیان مړه شول. (۱۶) کله چې د مالک خدای فرېسته د يروشلم په تباہ کولو باندې وه، نو مالک خدای د خلقو سزا په حقله خپله فېصله بدله کړه او هغه فرېستې ته يې وفرمائيل کومې چې هغوی وژل، ”بس دے، دا دومره ورله ډېر دی.“ فرېسته د يو يېوسی ارونه د درمند سره وه. (۱۷) داؤد فرېسته

ولیده چې هغې خلق وژل او مالک خدای ته یې وفرمائیل،
 ”زه گناهگار یم. زه هغه کس یم چا چې غلطی کړې ده. دې
 عاجزو خلقو څه کړی دی؟ تا له په کار دی چې ما او زما
 خاندان له سزا راکړې.“ (۱۸) هم په هغه ورځ جاد داؤد له
 ورغلو او ورته یې وفرمائیل، ”د ارونه درمند ته وخېژه او
 مالک خدای ته یوه قربان گاه جوړه کړه.“ (۱۹) نو داؤد د
 مالک خدای حکم ومنلو او چې څنگه جاد ورته وئیلی و
 هغه لاړو. (۲۰) ارونه لاندې وکتل او وې لیدل چې بادشاه او
 د هغه آفسران راروان و. هغه د داؤد په مخکښې پرمخې
 پرېوتو (۲۱) او تپوس یې وکړو، ”بادشاه سلامت، ته دلته د
 څه دپاره راغلی؟“ داؤد ورته وفرمائیل، ”د دې دپاره چې ستا
 درمند واخلم او مالک خدای ته یوه قربان گاه جوړه کړم، دا
 د دې دپاره چې ویا ودرېږی.“ (۲۲) ارونه ورته ووئیل،
 ”بادشاه سلامت، وایې خله او چې څه دې خوښ وی نو هغه
 مالک خدای ته پېش کړه. دا غوی دی چې په قربان گاه
 باندې به یې د نذرانې په توگه وسوزوې، د هغوی جغونه او د
 غویل تختې دا دی چې د سوزولو د لرگو په توگه یې استعمال
 کړې.“ (۲۳) ارونه هر څه بادشاه له ورکړل او ورته یې
 ووئیل، ”مالک خدای ستا خدای پاک دې ستا نذرانه قبوله
 کړی.“ (۲۴) خو بادشاه ورته وفرمائیل، ”نه، زه به د دې
 قیمت درکوم. زه به مالک خدای خپل خدای پاک ته هغه څه
 په نذرانه کښې نه پېش کوم چې مفت ملاو شی.“ نو هغه
 درمند او غوی د سپینو زرو په پنځوسو سیکو باندې
 واخستل. (۲۵) بیا هغه مالک خدای ته یوه قربان گاه جوړه
 کړه او سوزېدونکې نذرانې او د سلامتې نذرانې یې پېش کړې.
 مالک خدای د هغه سوال قبول کړو او په بنی اسرائیلو کښې

